

KALINYS

. . . vėl čia, Viešpaties Jėzaus Vardu, ir girdėti apie didžius ir galingus darbus, kuriuos anksčiau Tu esi padaręs. Ir dabar mes stovime laukdami, pakelk mūsų tikėjimą ir patepk mus, kad patikėtume, jog tai, kas buvo prašyta, bus suteikta. Tu žinai kiekvieną iš jų, visa tai, ko jie prašė. Ir mes meldžiame už juos, ypač, Viešpatie, už tuos kurie arti mirties. Atnešk ramybę į jų sielas, jei jos ten dar nėra. Atnešk išgydymą jų kūnams. Suteik tai, Viešpatie.

² Palaimink mūsų susiejimą kartu. Mes—mes meldžiame, Viešpatie, kad šio trečiadienio vakaro maldos susirinkime, kad, kai mes susirinkome, žinodami, kad kur du ar trys yra susirinke kartu, Tu būsi su mumis. Ir mes prašome Tavęs, Viešpatie, kad duotum mums Savo Žodį šį vakarą. Kalbėk mums, Viešpatie, ir sušildyk mūsų širdis neįprastu būdu, kad mes žinotume, kaip sudrausminti save dėl to didingo laiko, kuris laukia priekyje, nes mes tikime, kad mes artėjame prie Viešpaties Atėjimo.

³ Mes dėkojame Tau už žmones, kurie dabar pradeda surasti jiems brangų tikėjimą, ir žinančius ką reiškia tikėjimas. Ir žinančius, net dėkojančius Tau už tarnavimus, kurie dar priekyje, tikėdami, kad Tu kažką padarysi. Viešpatie, mes laukiame su nekantrumu, kaip senų laikų dienomis, tikėdami, kad laikas jau arti, kai Tu tiesiog pakelsi Dangaus langus ir išliesi pažadus, kuriuos Dievas yra pažadėjęs šią paskutinę dieną.

⁴ Dabar mes prašome Tavęs, Viešpatie, kad—kad būtum su visais, visose šalyse, nes šiandiena mes tiek daug girdėjome aplinkui, visur, daug poreikių. Patenkink jų prašymus, Viešpatie. Ir mes meldžiame, kad pamatytume didingą Dievo ranką, judančia aplink visą pasaulį, tarp tų, kurie laukia šio didingo dalyko.

⁵ Atleisk mums mūsų nuodėmes. Apkaltink mus, Viešpatie, Savo Dvasia ir Savo Žodžiu, kad mes sudrausmintume save, būdami paklusnūs tarnai, paklusnūs tarnai Dievo valioje. Leisk mums prisiminti, ir bandyti apmastyti savo širdyse, ką padarė ankstyvieji krikščionys. Kokios rūšies žmones mes sutiksime, kai mes susitiksime su tais, kurie asmeniškai bendravo su Tavimi. Kaip jų veidai turėjo švytėti tikėjimu ir džiaugsmu. Kaip jų gyvenimai turėjo būti gyvas Dievo Žodis, tiesiog „parašyti laišakai, skaitomi visų žmonių“, kai jie vaikščiojo tarp žmonių. Dieve, suteik tai dar kartą.

⁶ Tegul mūsų gyvenimai būna taip atsidavę Tau, kad Pati Šventoji Dvasia gyventų per mus, ir kalbėtų per mus, Viešpatie. Te mes prisimename, savo mintyse, kai mes vaikštome gatvėmis

ir susiduriame su šiuo pasauliu, kad mes neturime būti kaip jie. Ir mes pasitraukiame į šalį, ir užleidžiame jiems vietą, Viešpatie, jų teisėtoje pozicijoje čia, žemėje. Mes pasitrauksime į galinį planą, žinodami, kad mes esame atstovai iš kito pasaulio. Mes turime Karalystę, kuri ateina į jėgoje, Viešpatie. Ir mūsų didis Karalius greitai atvyks ir užims visas karalystes, kurios yra Jo valdose. Ir Jis valdys ir karaliaus; su Juo čia žemėje, tūkstančius metų, ir būsime su Juo amžinai.

⁷ Turint tai mintyse, Viešpatie, dabar mes laukiame atsakymo į mūsų maldą. Mes žvelgiame į savo išpažinimą. Ir jeigu mes ką nors padarėme, kažką pasakėme ar kažką pagalvojome, kas buvo priešinga Tavo didžiai valiai, tegul Jėzaus Kristaus Kraujas apvalo mus.

⁸ Vesk mus, Viešpatie, kaip sesuo kalbėjo ši vakarą, apie save ir jos vyrą, kelionėje į Čikagą. Vesk juos, Viešpatie Dieve, į vietą, kur tu gali juos naudoti, kad jie būtų šviesos spinduliai kitiems, kurie vaikšto apgraiбомis tamsoje, kurie nepažįsta Viešpaties Jėzaus. Dabar mes pavedame tarnavimą Tau, ir klausomės pataisančio Tavo Žodžio, kad mes žinotume kaip pasiruošti tai didžiai valandai, mes prašome Jėzaus Vardu. Amen.

[Tuščia vieta juostoje. Brolis Nevilas komentuoja—Red.]

Telaimina tave Viešpats. Ačiū, broli.

⁹ Man tai buvo šiek tiek netikėta. Aš, būdamas čia namuose, jaučiausi, lyg man iš tikrųjų nereikia kažkur skubiai vykti, aš jaučiausi labai blogai, sėdėdamas namuose ir nevykdamas į maldos susirinkimą. Ir aš kažkaip užbėgau, netikėtai, sau, net savo šeimai. Aš tiesiog įėjau, ir iškart išėjau. Ir taip pasakiau: „Aš einu į maldos susirinkimą“. Ir ji netgi neturėjo laiko pasiruošti, kad eiti, taigi ji nežinojo, kad aš einu.

¹⁰ Taigi, aš labai džiaugiuosi girdėdamas sesers liudijimą, brolio, apie tą Šviesą, kažkur Pietų Karolinoje ar Šiaurės Karolinoje. Tai buvo Grinvilyje? [Sesuo sako: „Ne. Pietų Paines“—Red.] Pietų Paines. Taip.

¹¹ Brolis Li Veilas kaip tik buvo čia šiandien. Aš pakrikštijau jį, šiandien, krikšto tarnavime čia šiandien. Brolis Li Veilas, jūs žinote, vienas iš tarnautojų, brolis Parkeris Tomas. Ten buvo . . .

¹² Aš prisimenu tą—tą laiką, sesuo buvo padengta šešėliu. Tai buvo puikus patvirtinimas, sese, ką . . . Šventoji Dvasia kartais leidžia mums eiti priekyje ir išbandyti savo tikėjimą, kad pamatytume kas . . . ir išbandyti kitų tikėjimą. Kai jūs žiūrite tiesiai į kažką, ir kažką matote, ir sakote tai; kiti žvelgia ir to nemato, jie sako, kad to čia nėra. Suprantate? Bet ten tai yra.

¹³ Taigi, nebuvo nė vieno, kuris galėjo pamatyti Šviesą, kuri kabojo virš Pauliaus, bet Ji ten buvo. Nė vienas nematė to balandžio, nusileidžiančio iš Dangaus, toje susiformavusioje

Šviesoje, ir pakibusio virš Jėzaus, tik Jonas. Bet Ji ten buvo. Suprantate?

14 Ir taigi, vėliau kai aš pasakoju žmonėms apie tą Šviesą, panašią į Ugnies Stulpą, nė vienas nenorėjo tuo patikėti. Bet dabar mechaninė fotoaparato akis nustatė Tai.

Taigi, piktoji dvasia yra tamsi.

15 Tai lyg mūsų gyvenimai, mes esame šešėliai. Ir mes esame, jei mes esame šviesa, mes esame, jei mūsų gyvenimai paveikti dienos Šviesos, mes vaikstome Šviesoje.

16 Tai lyg, kad jūs žvelgtumėte laukan ir saktumėte: „Aš matau saulę“, dienos metu. Jūs—jūs matote saulės šešėlį. Tai yra saulės atspindys. Tai ne pati saulė, bet tai įrodo, kad yra saulė. Tai įrodo, kad yra saulė.

17 Ir dabar kai aš matau, kaip čia jūs sėdite, naudojate vėduokles, kalbatės, tai reiškia, kad jūs esate gyvi, bet tai tik gyvenimo šešėlis.

18 Kadangi, bet kas turi turėti savyje tamsą, kad padaryti šešėlį. Suprantate? Kadangi, šešėlis turi turėti tiek daug tamsos ir tiek daug šviesos, kad padarytų šešėlį. Ir negali būti visiškai tamsu, ir negali būti visiškai šviesu. Jei tamsu, tai tikrai tamsu. Jeigu šviesu, tai nėra šešėlio, nieko, kas padarytų šešėlį. Bet jeigu tai yra sumaišyta su tamsa ir šviesa - gaunasi šešėlis.

19 Taigi mes tikrai esame šviesos šešėliai. Dabar jūs atspindite gyvenimą iš kažkur. Jeigu jūs esate krikščionis, tai yra šešėlis, tai tik įrodo, kad yra Gyvenimas, kur jūs negalite mirti, kadangi šis gyvenimas turi savyje mirtį. Suprantate? Bet tai šešėlis, kadangi jūs esate gyvas, judantis kūrinys, turintis gebėjimus matyti, galvoti, judėti ir kalbėti, ir penkis kūno pojūčius. Bet vis dėlto jūs žinote, jie miršta. Ir yra tiek daug vargo. Žinote, tai tik gali būti . . . Tai yra atspindys, suprantate, kad gyvenimas ir mirtis yra sumaišyti kartu.

20 Fizinis turi mirti. Bet jeigu jūs savo mirtingu gyvenimu atspindite Dangišką Šviesą, tuomet jūs atspindite Amžinąjį Gyvenimą, Dievą. Tuomet kai jūs mirštate, jūs galite eiti tik į Šviesą, kadangi būtent tai, ką jūs ir atspindėjote.

21 Jeigu jūs esate iš tamsaus pasaulio, jūs tai atspindite, ir tai, ką jūs galite daryti -keliauti niekur kitur tik į tamsą. Suprantate? Taigi mes esame atspindyje. Todėl, mes matome, kad, kaip Šventoji Dvasia atspindi Šviesą ir Gyvybę, taip mirtis atspindi tamsą.

22 Ir čia jie yra abu. Ryt- . . . Savaitės pabaigoje, galbūt sekmadienį, mes padidinsime tą mažą nuotrauką į didesnį mastelį, ir tai bus galima pakabinti ant skelbimų lentos.

23 Kur, *jūsų* nuotraukos kabo ant skelbimų lentos. Aš nežinau ar jūs atkreipėte dėmesį ar ne. Ir tuomet . . .

Ir maždaug prieš savaitę, Jamaikoje, kur aš buvau kaip misionierius... Mes siunčiame garsajuostes po visą pasaulį. Ir „*Septyni Antspaudai*“ nukeliavo atgal į... atgal į Jamaikos vidurį, į pačius užkampius. Ir ten, už Mėlyno kalno, dar yra labai primityvu. Ir vietiniai, kartais, jie turi magnetofoną, kurį jiems gavome, kur jūs turite, panašiai kaip sena „Viktrola“, užsukama ranka, ir tuomet paleidžiate—paleidžiate jį štai taip groti. Tuomet, kas penkias minutes kažkas turi jį užsukti.

²⁴ Ta grupė turėjo mažas... baterijas, šešių voltų baterijas ar kažką kitą, kas paleisdavo magnetofoną. Ir jie—jie visi sėdėjo kartu, maždaug kaip ir čia ši vakarą, klausydamiesi tuos „*Antspaudus*“, aš manau, kad tai buvo. Ir kol aš kalbėjau, jie atkreipė dėmesį, kaip į kambarį įėjo, atėjo tas pats Ugnies Stulpas, nuslinko ten, kur buvo magnetofonas, ir nusileido ant jo viršaus. Ir jie nuėjo, pasiėmė fotoaparataž ir nufotografavo jį. Ir lygiai Tas Pats, štai Jis, kabo ten, tiesiai virš jo. Dabar mes ruošiamės ją padidinti, taigi mes galime ją pakabinti ten, ant skelbimų lentos, kad jūs galėtumėte tai matyti.

²⁵ Mes esame taip dėkingi už Dievo malonę, kuri atnešė į mūsų... mus į Jo Artumą šią dieną. Taigi, mes dėkingi už daugelį dalykų.

²⁶ Dabar manau, kad aš pažiūrėsiu čia ir pabandyčiau rasti keletą, keletą užrašų ar kažką, kažką kito, apie ką aš kalbėjau. Ar, gauti mums kažkokį... Aš turiu čia užrašytą tekstą, bet kuriuo atveju, štai čia knygos gale. Jei aš galėsiu rasti, galbūt Viešpats duos man kai ką pasakyti apie kažką, kol mes melsimės.

Taigi, mes esame laukime, dėl sekmadienio.

²⁷ Aš kalbėjau pamoksluose. Ir, sekmadienį, aš jus ilgai užlaikiau, temoje „Kodėl šaukiesi Manęs? Kalbėk žmonėms ir eik į priekį“.

²⁸ Dabar, sekmadienį išgydymo tarnavimas, kur bus meldžiamasi už ligonius. Taigi, jūs prieinate prie ligonio, ir turi būti kažkokia priežastis, kad ligonis, kai jūs meldžiatės už juos, jeigu jie nepasveiksta. Ir aš noriu, jei Viešpats leis, taip pat, tiesiog trumpą pamokslą sekmadienio rytą. Taigi, aš ruošiuosi pravesti maldos tarnavimą, ir melstis už visus žmones. Ir Bili Polis ar kas nors iš jų, bus čia sekmadienio rytą, maždaug apie aštuntą valandą, kai atidaroma bažnyčia, kad išdalintų žmonėms korteles, kai jie eis pro duris, arba kada jie ateis.

²⁹ Ir dabar, tuomet, aš noriu pabandyti, aš tikiu, kad Viešpats kažkaip suteiks man šiek tiek išvalgumo pamatyti priežastis, kodėl yra žmonių, kurie lieka neišgydyti. Ir aš—aš tikiu tai yra supratimo stoka. Ir aš—aš tikiu, galbūt, mes pakalbėsime apie tai sekmadienio rytą, Viešpačiui leidus.

³⁰ Taigi, trečiadienio vakaro maldos tarnavimas yra tiesiog trumpas susirinkimas, kur mes susieiname kartu ir meldžiamės, kaip pas mus būna, ir bendraujame kartu.

³¹ Kartais, aš— aš manau, kad vienas iš tokių stiprių dalykų, kuriuos aš randu šiandien, tai - nepakankamas nuoširdumas tam, kuo mes tikime. Suprantate? Suprantate? Jeigu Dievas, Džono Veslio dienomis, būtų padaręs tai, ką Jis padarė šiandien, ką tai būtų padarę; Martino Liuterio dienomis, ar dar kieno nors? Tai, ką mes matome Jį darant, abu įrodyti per Bažnyčią, per Dvasią, taip ir per mokslą, ir kiekvienu judesiu, tai—tai—tai emulsija turinti atpažinti. Ir Dievo Žodis čia skelbia Tai, ir kalba apie Tai pirmiau, nei Tai įvyksta. Ir po to juda toliau, ir pranašauja, ir parodo būtent tuos dalykus, ką Jis pasakė, tai įvyks tobulai, tiksliai ką Jis pasakė. Ir vis tiek mes sėdime kaip tinginiai, lygtai mums būtų įdomu. „Na, įdomu, ar tai turėjo omenyje mane? Įdomu, ar tai galėtų reikšti bažnyčią, visumoje? Ar—ar, įdomu nejaugi aš tikrai esu įtrauktas į Tai?“ Aš manau, sekmadienio rytą aš pabandyčiau pakalbėti apie kai kuriuos iš tų principų, kurie galbūt apšvies mus šiek tiek.

³² Taigi, šį vakarą, aš radau kai ką, tiesiog atsiverčiau tai čia, prieš man ateinant. Aš pagalvojau: „Kas jei brolis Nevilas, jeigu aš ten ateisiu, jis tikriausiai pasakys: ‚Lipk ir kalbėk‘, ir tiesiog atsisės?“ Suprantate? Pagalvojau: „Aš geriau užsirašysiu pora Rašto vietų“. Kadangi, aš žinau, jis, jis toks mielas brolis, ir mes—mes vertiname jį.

³³ Prieš mums pasimeldžiant už Žodį, aš noriu pasveikinti brolių. Aš netgi šiuo metu negaliu pasakyti jo vardo, du iš jų. Jie yra čia, mano bičiuliai. Jie... Jie yra tarnautojai ir evangelistai, toje veikloje, keliauja. Jie išgirdo šiuos pamokslus per garsajuostę. Ir jie yra išėję iš skirtingų denominacinių bažnyčių, du jauni vyrukai. Ir vaikas, vienas iš jų, taip susidomėjo, kol jis nuskrido į Tusoną, tiesiog ką tik, į susirinkimo pabaigą. Manau, aš pusryčiauvau pas Verslininkus. Ir jaunas vyrukas, puikus jaunas vyrukas, atėjo. Ir jis...

³⁴ Jie yra iš Kanzaso. Ir jie atkeliavo visą tą kelią, kad aš juos sutuokčiau. Aš vertinu tai. Pagalvojus, kad žmonės, kurie tiki tavo maldomis, tiki pakankamai, kad Dievas išgirs ir atsakys; jauni žmonės, štai taip pradedantys gyvenimą. Ir kai jie vakar atvyko čia, kad aš juos sutuokčiau, sužinojo, kad Indianos įstatymas reikalauja, nors ir atlikus jų kraujo tyrimus, turi laukti čia valstijose, tris dienas, prieš jiems galint susituokti. Taigi, jie negali susituokti iki penktadienio ryto.

³⁵ Ir aš paprašysiu mūsų brolio, ten gale, jeigu jis galėtų tiesiog atsistoti ir papasakoti mums, kas jis yra, ir jo miela nedidukė poniją ten, ir kitas brolis.

³⁶ [Brolis sako: „Ačiū jums, broli Branhamai. Garbė būti čia. Ir aš esu brolis Rodžeris O'Neilas, gyvenu Kanzase, keliauju kaip evangelistas, kalbėdamas, kad: ‚Jėzus gelbėja, išgydo, per tikėjimą į Jėzų...?...' Aš visuomet susikraunu...?...' Čia mano sužadėtinė, Patricija Broun. Mes ruošiamės susituokti

penktadienį. Tai mano bendrininkas evangelistas ir darbuotojas, brolis Roni Hunt, čia gale. Ir čia jo sužadėtinė, Karol. . . ? . . . Ir mes esame laimingi, būdami čia šį vakarą“—Red.]

³⁷ Labai jums ačiū. Mes žinoma linkime Dievo palaiminimų šiems jauniems pasiuntiniams, dėl Viešpaties Jėzaus darbo, kad padėtų jiems kelyje. Ir kai aš stebiu, laukdamas Viešpaties Atėjimo, ir matydamas jaunos vyrus ir jaunas merginas su tikslu širdyje, tarnauti Kristui, tai sujaudina mane, suprantate, matant juos štai taip kylančius. Te Viešpats gausiai palaimina jus, mano broli, sese.

³⁸ Dabar mes atsiverskime nedidelę Knygą, iš kurios aš dar niekada nekalbėjau savo gyvenime. Ir ji yra labai. . . Tik vienas skyrius, Knyga Filemonui. Ir ji yra. . .

³⁹ Aš šiek tiek esu Airis, ir aš—ir aš turiu vielutę aplink savo apatinius dantis, kad laikytų pora, esančių gale. Aš, aš kartais negaliu ištarti šių vardų teisingai, kai aš žinau kokie jie yra. Ir kartais aš negaliu ištarti juos teisingai, dėl nepakankamo išsilavinimo. Taigi, „Filemonas“, kažkas ten gale pasakė, ir man atrodo, toks ir yra teisingas jo pasakymas.

⁴⁰ Dabar, 1-ma eilutė, aš tiesiog noriu paimti vieną ar du žodžius iš jos.

Paulius, Jėzaus Kristaus kalinys, . . .

⁴¹ Ir tai, ką aš noriu šį vakarą panaudoti kaip temą, Viešpačiui leidus, tai - „*Kalinys*“.

⁴² Taigi, jūs sunkiai galite išivaizduoti Paulių, laikančiu save kaliniu. Gimęs laisvu žmogumi, pripildytas Šventąja Dvasia, bet vis dėlto vadina save „kaliniu“.

⁴³ Ir dabar mes sužinome, kai jis kreipiasi į korintiečius: „Paulius, Jėzaus Kristaus apaštalas“. Kitą kartą: „Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus tarnas“, kai jis kalba Timotiejui, kitiems. Dabar, kai jis čia rašo Filemonui, jis sako: „Paulius, Jėzaus Kristaus kalinys“. „Paulius, apaštalas“, Norėčiau vieną vakarą pamokslauti apie tai. „Paulius, tarnas“, - pamokslauti apie tai. Ir tuomet: „Paulius, kalinys“.

⁴⁴ Bet, šį vakarą, kadangi tam prireiks valandų, kad tinkamai išgvidentume vieną iš temų, Šį vakarą, aš norėčiau paimti „Paulius - kalinys“, ir paimti temą „*Kalinys*“.

Dabar palenkime savo galvas tiesiog minutėlei.

⁴⁵ Viešpatie Jėzau, bet kuris žmogus, kuris yra fiziškai pajėgus, gali atversti Biblijos puslapius, bet tik Šventoji Dvasia gali Ją išaiškinti toje šviesoje, kuri buvo skirta. Mes prašome Jo, kad ateitų dabar ir padėtų mums suprasti kas tai buvo, pasakyta, tas didis, galingas pranašas, Paulius, tačiau vadino save „kaliniu“. Tegul Šventoji Dvasia apreiškia tai mums, kai mes laukiame Jo, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

46 Dabar aš galiu įsivaizduoti Paulių, kai jis parašė šį laišką Filemonui, kaip jis sėdėjo ten kalėjime, ten to miesto požemyje, kalinys. Ir iš savo pozicijos, jis galėjo gerai žinoti, ką reiškia šis žodis. Jis buvo apsuptas grotomis. Jis galėjo būti laisvas tik jei kas nors būtų paleidęs jį į laisvę. Ir jis žinojo, ką reiškia būti kaliniu. Ir tuomet, vėl, aš manau, kad apaštalas turėjo omenyje tiesiog šiek tiek. . . ne visai skyrė tai esančiai dabartinei jo padėčiai, kad jis buvo kalinys savo—savo fizinėje būsenoje, sėdėdamas tame—tame kalėjime. Bet aš manau, kad jis nurodė į savo—savo būseną, į savo—savo—savo dvasią, savo valią, būnant Jėzaus Kristaus kaliniu.

47 Taigi, mes visi gimėme su laisvos valios pasirinkimu, galintys priimti bet kokią norimą sprendimą. Dievas teisingai tai daro. Kadangi, Jis turi pastatyti kiekvieną žmogų tuo pačiu pagrindu, arba Jis pastatė neteisingą žmogų ant. . . Jis pastatė pirmą žmogų ant neteisingo pagrindo, kur Jis pastatė ant laisvos valios pasirinkimo. Suprantate? Mes tiesiog, šį vakarą, tiksliai kaip Adams ir Ieva. Nėra jokio skirtumo. Teisingas ir neteisingas pastatytas prieš kiekvieną iš mūsų. Gyvenimas ir mirtis, mes galime padaryti pasirinkimą; viskas priklauso nuo jūsų, ką pasirinksite. Suprantate?

48 Tokiu būdu pasielgė Adomas ir Ieva, ir, suprantate, ir—ir jie padarė neteisingą pasirinkimą. Ir dabar, dėl to, atidavė visa rasę, žmonių rasę, mirčiai, mirties bausmei.

49 Ir tuomet Dievas nužengė žmogaus pavidale ir paėmė šią mirtį, ir sumokėjo už mirties bausmę, kad. . . Jo pavaldiniai, kurie trokšta būti laisvi, galėtų išeiti į laisvę.

50 Taigi, jeigu Jis paėmė mus, ne tuo pačiu būdu kaip Jis pasielgė su Adomu ir Ieva, tiesiog ištrauktų mus per kažką, pasakytų: „Aš jus išgelbėsiu, norite jūs būti išgelbėti ar ne“, tuomet Jis pastatė Adomą ir Ieva ant neteisingo pagrindo, suprantate. Bet kiekvienas iš mūsų turės pasirinkti, tą dieną, tarp mirties ir gyvenimo. Mes galime tai padaryti.

51 Kaip ir aš ką tik išreiškiau, kad jūsų šviesa įrodys, jūsų gyvenimas tiksliai įrodys, kurioje pusėje jūs esate. Man nerūpi, kurioje pusėje jūs sakote, kad esate. Tai, ką jūs darote kiekvieną dieną, įrodo kas jūs esate. Jūs girdėjote seną posakį: „Tavo gyvenimas yra toks garsus, kad aš negaliu girdėti tavo liudijimo“. Suprantate? Jūsų—jūsų veiksmai yra tokie garsūs.

52 Aš visuomet tikėjau į šūkavimus ir šokinėjimą. Bet aš visuomet sakiau: „Nešok aukščiau nei tavo gyvenimas, kadangi pasaulis stebės tai“. Jūs suprantate? Jūs turite pašokti ne aukščiau nei gyvenate, taigi, kadangi kažkas stebi jus. Ir dabar, kai. . .

53 Žmonės nenori eiti į bažnyčią. Jie—jie, daugelis iš jų, tiesiog nenori to daryti. Ir kai kurie iš jų, kurie neina - yra nuoširdūs žmonės. Jie matė tiek daug korupcijos bažnyčioje, kol jie nenori

su tuo turėti nieko bendro. Ir daugelį kartų, mes išsakome tiesiai, ką galvojame apie tai, jūs vargiai galite juos apkaltinti, suprantate, kadangi tai, kaip žmonės elgiasi. Jie vadina save krikščionimis. Jie yra pats didžiausias suklupimo akmuo, kurį kada pasaulis turėjo, tai - vyras ar moteris, kurie išpažįsta esą krikščionys, ir gyvena kažkaip kitaip, nei jie išpažįsta, Būtent taip.

⁵⁴ Taigi, bus nusivylimų atėjus į Teismą. Taigi, nusidėjėlis, degtindarys, lošėjas, svetimautojas, jis—jis nebus nuvilts, išgirdęs skaitomą jo nuosprendį: „Pasitrauk į amžiną ugnį“. Jis nenusivils. Bet tas vyrukas, kuris bando pasislėpti už tam tikro bažnyčios išpažinimo, tas vaikinys bus nuvilts Teismo Dieną. Suprantate? Išpažįsta esąs krikščionimi, o gyvena kažkaip kitaip. Būtų geriau, kad jis niekada nebūtų pradėjęs, nebūtų padaręs jokio išpažinimo, nei pradėti, ir gyventi kažkaip kitaip. Kadangi jis yra didžiausias suklupimo akmuo, kurį mes turime, tuo išpažinimu, kur jis—jis—jis sako esąs krikščionis, ir gyvena kažkaip kitaip.

⁵⁵ Visada, nespręskite apie savo gyvenimą iš to, kiek pas jus jėgų daryti stebuklus. Ir mes neteisiamė savęs tuo, kiek daug jūs turite Žodžio pažinimo. Bet visada teisiame save, žvelgdami atgal ir praveddami inventorizaciją, kokios rūšies vaisių neša gyvenimas, kurį jūs gyvenate dabar. Suprantate?

⁵⁶ Kaip aš pamokslavau prieš kai kurį laiką, verslininkų susirinkime Fenikse, Arizonoje, apie Jėzaus atspindėjimą, atspindint krikščionišką Gyvenimą. Aš sakiau, kad gimiau čia, Kentukyje, kur yra primityvu, ypač tada, kai aš buvau vaikas. Ir tas tam tikras mažas berniukas niekada neturėjo namų, kokius mes turėjome čia, kur mes turėjome tiek daug gražių ponių, kurioms reikėjo žvalgytis į visus veidrodžius namuose, kad plaukai tiesiog gerai atrodytų ir panašiai. Bet jis turėjo vieną mažą veidrodėlį, tiesiog mažą šukę, pritvirtiną lauke prie medžio, kur buvo suolas prausimuisi, kur jo mama ir tėvas prausdavosi, ir jie šukavo savo plaukus, ir panašiai, žiūrėdami į tą mažą seno veidrodžio šukę ant medžio.

⁵⁷ Atvirai kalbant, tokios rūšies namus ir mes turėjome. Bet kuris, norintis pažiūrėti į veidrodį, mes vaikai, mes turėjome paimti dėžę, užlipti ant prausimosi suolo, ir žiūrėti į tą veidrodžio šukę, kurią aš pats paėmiau iš savartyno. Tai nebuvo Kentukyje. Tai buvo čia, Indianoje, čia ant Jutika Paikė.

⁵⁸ Taigi, šis mažas vaikas niekada iš tikrųjų štai taip nebuvo savęs matęs. Taigi, jis atvyko į miestą aplankyti savo senelės. Ir prie . . . Apeidamas kambarius, senelė turėjo namą, kuriame ant durų turėjo visą veidrodį. Ir taigi, mažas berniukas, bėgdamas per kambarį, pamatė prieš save kitą mažą berniuką. Ir tas mažas berniukas irgi bėgo. Taigi, jis pagalvojo, kad jis sustos kelioms minutėms ir pažiūrės, ką mažasis berniukas ketina daryti. Ir

kai jis sustojo - mažasis berniukas sustojo. Kai jis pasuko savo galvą - mažasis berniukas pasuko savo galvą. Jis pasikasė savo galvą - mažasis berniukas pasikasė savo. Galų gale, priėjo arčiau, kad išsiaiškinti. Ir jis apsisuko. Jo motina stebėjo jį, ir jo senelė, su nuostaba. Pasakė: „Na, mama, juk tai aš“.

⁵⁹ Todėl aš pasakiau, kad: „Mes taip pat, kažką atspindime“. Suprantate? Mūsų gyvenimas atspindi.

⁶⁰ Ir dabar, jeigu mes gyventume Nojaus dienomis, kurią pusę mes priimtume? Kurią pusę mes priimtume tą didžią dieną, kurioje gyveno Nojus? Kurią pusę mes priimtume Mozės dienomis. Kurią pusę, tomis pranašo Elijo dienomis, kai visas pasaulis buvo prarytas tos didžiulės modernizmo masės, kaip šiuolaikinė Izabelė, atsikratė visų Viešpaties tarnų, įvedus juos į pasaulietišką kelią? Ir bažnyčia, ir kunigai, visi lenkėsi jai. Ar jūs priimtumėte populiarumo pusę, ar stotumėte su Eliju?

⁶¹ Taigi, Viešpaties Jėzaus dienomis, kai mes pagalvotume apie nepopuliarią Asmenybę, pasaulio neišlavintą, jie negali rasti nei vienos mokyklos, kurią Jis būtų lankęs, ir be-be seminarinės patirties. Ir—ir po to, užaugęs su „nesantuokinio vaiko“ vardu. Ir po to išėjo, pamokslaudamas Evangeliją, kuri prieštaravo viskam, ko jie buvo išmokyti. Taip pat... Ir pasmerkdamas tarnautojus, ir jų organizacijas, ir taip toliau.

⁶² Ir organizacijos pateikė tvirtinimą: „Jeigu kas nors nueis klausytis to taip vadinamo pranašo, bus išmestas iš sinagogos“, kas buvo mirtina nuodėmė. Jie turėjo būti sąrašuose. Vienintelis būdas, kur jie galėjo garbinti - būti po avinėlio krauju. Jie turėjo ateiti prie šios aukos. Ir—ir tuomet jie tapdavo atmesti, ir koks tai buvo rimtas dalykas.

⁶³ Ir šis Žmogus ignoravo visa tai. Ir vis dėlto, Jis tobulai atitiko Raštus, bet ne taip, kaip jie Tai žinojo. Kokią pusę būtumėte pasirinkę jūs? Suprantate? Taigi, ne... Jūsų gyvenimas, kurį jūs gyvenate, tiesiog atspindi dabar tai, ką jūs būtumėte tuomet padarę, kadangi jūs esate užvaldyti tos pačios dvasios. Suprantate? Jeigu jūs dabar užimate tą pusę, su jais, jūs ir tada būtumėte tai padarę. Kadangi, ta pati dvasia, kuri dabar yra jūmyse, buvo žmonėse ir tuomet. Suprantate?

⁶⁴ Šėtonas niekada nepasiima savo dvasios; jis tik pereina nuo vieno žmogaus ant kito.

⁶⁵ Nei Dievas niekada nepasiima Savo Dvasios; Ji pereina nuo vieno į kitą. Suprantate?

⁶⁶ Taigi, ta pati Dvasia, kuri buvo ant Elijo, nužengė ant Eliziejaus, ta Pati ant Jono Krikštytojo, ir taip toliau.

⁶⁷ Šventoji Dvasia, buvusi ant Kristaus, nužengė ant mokinių, ir toliau, ir tebėra ant žmonių. Jūs suprantate? Dievas niekada nepasiima Savo Dvasios.

Taigi, čia mes esame palikti, kad padarytume pasirinkimą.

68 Ir aš—aš nematau čia, kur Paulius kažko gailėjosi, ir sakė, kad jis gailisi, jog tapo kaliniu. Bet jis priskyrė save... Aš manau, kad Paulius, kai jis parašė šį laišką su tą plunksną, kad tai buvo Šventoji Dvasia, paraginanti jį tai parašyti. Tai, galbūt, net šiam vakarui, kad mes galėtume paimti kontekstą iš mūsų teksto, parodyti, kodėl Paulius tai padarė. Kadangi, tai yra pagal Raštą, ir tai kas pagal Raštą - Amžina. Aš tikiu, kad, sėdėdamas tame sename niūriame kalėjime, kad Paulius parašė čia savo kolegai, savo broliui, kad jis buvo „Jėzaus Kristaus kalinys“. Todėl, jis galėjo tai išreikšti, matydamas kas buvo aplink jį. Taigi, jis buvo kalėjime, bet ne apie tai jis kalbėjo, šiam—šiam Kristaus tarnui, tarnaujančiam su juo. Jis kalbėjo, kad jis buvo kalinys Jėzaus Kristaus Žodžiui, kadangi Kristus yra Žodis.

69 Ir Paulius, savo dienomis, buvo mokslo žmogus. Jis turėjo didelius siekius. Jis buvo—jis buvo žmogus, kurį mokė... žmonės, vyrukas vardu Gamalielis, kuris jo dienomis buvo didis mokytojas, vienoje iš didingiausių mokyklų, kurias jis galėjo lankyti. Pavyzdžiui, kaip mes sakome, Vheatono, ar Bob Džonso, ar kokia nors išymi fundamentalistų mokykla. Jis buvo išmokytas kaip—kaip—kaip Žodžio tarnautojas. Ir jis buvo išsilavinęs ir protingas, ir intelektualus vaikas su didžiais siekiais, vieną dieną tapti kunigu ar savo tautos vyriausioju kunigu.

70 Jis turėjo siekį. Ir po to surasti, kad tie dideli siekiai, kurių jis buvo mokomas, ir skyrė tam visą savo gyvenimą, galbūt kažkur nuo aštuonių ar dešimties metų, iki maždaug trisdešimties ar trisdešimt penkių, kai jis užbaigė kolegiją ir universitetą; ir turėjo visus savo diplomus ir visa kita, ir buvo geruose santykiuose su visa dvasininkija, netgi su vyriausioju kunigu Jeruzalėje. Jis turėjo įgaliojimus iš jo, asmeniškų įgaliojimus, parašytus, ir patikėtus šiam didžiam Sauliui: „Vykti į Damaską ir surasti ten visus tuos, kurie garbino Dievą, priešingai tam, ką jis pasakė, ir surišti juos, ir pasodinti juos į kalėjimą“. Jei būtina, jis turėjo įgaliojimus juos nužudyti, jei jis panorės. Jis buvo... Jis turėjo didelius siekius.

71 Ir dabar, viskas, ko jis buvo išmokytas, Dievas tai paėmė iš jo. Suprantate? Ir tai, kas buvo jo tikslu, ir dėl ko jo tėvas išleido pinigus, ir jo tėvo ir motinos troškimai, viskas buvo atimta iš jo, kadangi tas—tas Dievas turėjo kažką kitą. Todėl, jis buvo savo tikslo, kurį jis turėjo gyvenime, kalinys, ir jis tapo Jėzaus Kristaus kaliniu, Kuris buvo Žodis.

72 Tas kelias į Damaską pakeitė Paulių. Keliaudamas, tikriausiai apie vienuoliktą valandą dienos, jis buvo parbloktas. Ir jis išgirdo Balsą, sakantį: „Sauliau, kodėl tu persekioji Mane?“ Ir jis pažvelgė aukštyn. Ir žvelgdamas aukštyn, būdamas žydu, ir žinodamas, kad Ugnies Stulpas buvo Viešpats, kuris vedė Izraelio vaikus, kadangi jis žinojo, kad Tai ir buvo.

⁷³ Atminkite, tas hebrajus niekada nieko nebūtų pavadinęs „Viešpačiu“, iš didžiosios V-i-e-š-p-a-t-i-e, Elohim, išskyrus jis buvo įsitikinęs, kad Tai ir buvo, kadangi jis buvo išsimokslinęs žmogus. Ir kai jis pažvelgė aukštyn, ir jis Tai pamatė, Šviesą, Ugnies Stulpą, kuris vedė jo tautą per dykumą, ir jis paklausė: „Viešpatie“, - Elohim, iš didžiosios V-i-e... „Viešpatie, Kas Tu esi?“

⁷⁴ Ir kokia tai turėjo būti staigmena tam teologui, atsakant: „Aš esu Jėzus“, tas Pats, prieš kurį jis taip priešinosi. Koks—koks posūkis! O! O! Tai turbūt buvo kažkas siaubingo tam vyrui, kad visi jo siekiai, kuriuos jis turėjo, staiga sužinoti, kad jis persekiojo. Jo siekiai nuvedė jį taip toli nuo pagrindinio dalyko, ką jis norėjo daryti. Ir koks tai didelis sukrėtimas turėjo būti, tam apaštalui, kai Jis pasakė: „Aš esu Jėzus“, tas Pats, kurį jis persekiojo. „Kodėl Mane persekioji?“

⁷⁵ Dar vieną nedidelę ištrauką mes galėtume čia įterpti. Matote, kai jie šaiposi iš Bažnyčios, jie iš tikrųjų šaiposi ne iš Bažnyčios, jie šaiposi iš Jėzaus. „Kodėl Mane persekioji?“ Kaip tuomet galėjo Paulius, su visu savo intelektu, patikėti, kad Tai buvo... kad ta Grupė, kurią jis persekiojo, buvo tas pats Dievas, kuriam kaip jis tvirtino, kad tarnauja? Aš galvoju, kad tai yra, nesigilinant į detales, aš galvoju, kad mes visi esame pakankamai gerai išmokyti, kad žinotume ką aš čia turiu omenyje. Tas pats dalykas vyksta šiandien.

⁷⁶ Paulius, per nežinojimą, nors buvo sumanus ir protingas, protingesnis už tuos neišsilavinusius galilėjiečius, kuriuos jis persekiojo, kurie savo nuolankume jau priėmė šį Vyra kaip Viešpatį. Bet, Paulius, savo aukštu mokslu ir savo intelektualumu, negalėjo To priimti. Ir koks tai posūkis turėjo būti jam, jo kelyje. Ir jis buvo ištiktas aklumu, taigi jis negalėjo vykdyti savo pavidimo, bet buvo nuvestas į vietą, į gatvę, pavadinta Tiesiaja, į namus vieno iš... .

⁷⁷ Ir tuomet ten atėjo pranašas, vardu Ananijas, kuris regėjime pamatė, kaip jis ten eina, pamatė kur jis randasi, nuėjo ten, kur jis buvo, ir įėjo vidun. Ir pasakė: „Broli Sauliau, Viešpats pasirodė tau ten kelyje; pasiuntė mane, kad aš uždėčiau rankas ant tavęs, ir tu atgautum savo regėjimą ir būtum pripildytas Šventosios Dvasios“.

⁷⁸ Matote kur jis buvo. Koks—koks tai dalykas turėjo būti Pauliui! Suprantate? Viskas, ko jis buvo išmokytas, buvo visiškai atvirkščiai. Taigi dabar, su—su visu išsilavinimu, kurį jis turėjo, tai—tai tiesiog tapo jam nieku.

⁷⁹ Taigi, jis žinojo, kad jis turėjo išgyvenimą. Taigi čia yra kita gera pamoka mums, kad vien tik išgyvenimo neužtenka. Tai turi būti išgyvenimas sutinkamai su Viešpaties Žodžiu. Taigi, jam tai matant, ir žinant, kad Tai buvo Kažkas didingo, tuomet, kad kažkas kitas jau Tai gavo dar prieš jį, jis praleido tris metus

ir šešis mėnesius Arabijos dykumoje; pasiėmęs Bibliją, kokia Ji tuomet buvo - Senąjį Testamentą, ir iškeliavo ten, kad—kad sulygintų išgyvenimą, kurį jis turėjo, ir pamatyti, ar Tai buvo pagal Raštą.

⁸⁰ Dabar, kas jeigu jis būtų pasakęs: „Na, aš spėju, kad tai buvo tik nedidelis pūstelėjimas“, ir nuejęs toliau? „Aš—aš seksiu savo portu“?

⁸¹ Taigi, jis turėjo būti kažkam įkalintas, kalinys. Todėl, po to kai sulyginu tai, ir matydamas, nenuostabu, kad jis galėjo parašyti Hebrajų Knygą, provaizdyje. Suprantate? Tris su puse metų ten, būdamas Žodyje, ir sužinodamas, kad tas pats Dievas, kuris jį pašaukė, sugražina jį atgal, ir pakeičia visą jo protą, pakeičia viską, ką jis kada mąstė, viską, ko jis buvo išmokytas. Visi jo siekiai, tiesiog tai buvo išbraukta iš jo, ir jis tapo kaliniu. Dievo meilė buvo tokia sukrečianti, ir toks apreiškimas, kad jis negalėjo nuo Jos pasitraukti.

⁸² Tai yra tikras išgyvenimas, kiekvieno tikro tikinčiojo, kuris susitinka Dievą. Jūs—jūs susisiekiate su Kažkuo, kas yra toks didingas, kad jūs . . . kad—kad viso kito atžvilgiu jūs tampate kaliniu. Suprantate? Jūs—jūs pasitraukiate nuo visko, kad įkalinti save Tam.

⁸³ Tai kartą buvo išreikšta, kur Jėzus pasakė: „Dangaus Karalystė yra kažkuo panaši į žmogų, perkantį perlus. Tuomet, kai jis randa tą Didį Perlą, jis parduoda viską, ką jis turi, kad gautų tą Vienintelį“.

⁸⁴ Ir tokiu būdu yra čia. Jūs—jūs turite intelektualią sampratą, jūs turite teologinę patirtį; bet kai ateina laikas, kai jūs—jūs—jūs tikrai surandate tikrą Dalyką, jūs—jūs viską išparduodate, ir jūs užsidarote Tame.

⁸⁵ Paulius žinojo kas tai buvo. Jis—jis sužinojo, kad jis buvo į Kažką įkinkytas. Kaip mes, įkinkome arklių į pakinktus, kad—kad trauktų kažką. Ir Paulius žinojo, po šio išgyvenimo, ir tris su puse metų lygindamas išgyvenimą, kurį jis patyrė, su Biblija, jis suvokė, kad Dievas išsirinko jį ir įkinkė jį Šventąja Dvasia, išgyvenimą, kurį jis turėjo, pristatyti Evangeliją pagonių akivaizdoje. Pati Dvasia įkinkė jį.

⁸⁶ Ir, šiandien, kaip Kristaus tarnai, mes tampame įkinkyti, sujungti. Mes negalime eiti. Mes esame prisijungę prie Jo, įkinkyti į Žodį. Nesvarbu, kas ką sako, jūs esate įkinkyti į Jį. Kažkas Jame yra, kad jūs tiesiog negalite nuo Jo pasitraukti. Jūs buvote įkinkytas į jungą su Juo, Šventąja Dvasia, įkinkė jus į jungą su Žodžiu. Ir nesvarbu, kas ką sako, Tai yra Žodis, taip visada. Įkinkytas su Juo, įkinkytas į jungą su Juo, su Žodžiu, Dvasia, jis buvo įkinkytas.

⁸⁷ Jis mokėsi ten, Arabijos dykumos gilumoje, kur visi jo buvę dalykai, patirtys ir siekiai, jis atsikratė tų dalykų.

⁸⁸ Taigi, tai ką mes randame, šiandien, kad pirma, mums reikia atsikratyti. Ir žmonės nenori atsikratyti. Broliis metodistas nori laikytis šiek tiek metodistų mokymo. M-hm. Broliis baptistas nori laikytis šiek tiek baptistų mokymo. Suprantate? Bet jūs turite absoliučiai atsikratyti visko, ir tiesiog gimti iš naujo, naujai. Ir pradėti nuo ten, leidžiant Šventajai Dvasiai vadovauti. Jūs negalite sakyti: „Na, dabar, mano—mano tėtis sakė, kai jis atėjo, įėjo į bažnyčią ir paspaudė pastorium ranką. Jis, jis yra geras, ištikimas narys“. Tai galbūt ir buvo gerai jo kartai, bet mes esame kitoje kartoje. Suprantate? Dabar mums reikia grįžti į Biblijos laikus šiai dienai.

⁸⁹ Kunigai irgi buvo įkinkyti. Bet, jūs suprantate, jie perėjo į kitą sistemą, ir jie—jie nesugebėjo atsikratyti savo senų pakinktų ir užsidėti naujus pakinktus.

⁹⁰ Ir tą patį mes randame šiandien. Mes perėjome denominacinį laikotarpį, kaip mes tai įrodėme per bažnyčios periodus, Biblijoje, ir taip toliau, bet dabar mes ateiname į laisvą periodą, kur Pati Šventoji Dvasia nužengia ir patvirtina Save, ir apreiškia Save, ir daro tai, kad kiekvienas pažadas, kurį Jis pažadėjo, išsipildo. O, tai bent! Koks didingas laikas!

⁹¹ Ir jis žinojo tai, kitas dalykas, jis žinojo, kad jis negali vyksti į vietas, kad, būdamas įkinkytas į Tai, kad jis ne. . . kad jis padarė, bet vis dėlto jam norėjosi eiti. Jis žinojo, kad jo siekiai traukė jį į brolių tarpą, kur jis buvo pakviestas ateiti, ir vis dėlto, jis buvo verčiamas Dvasioje daryti kažką kitą. Jis nepriklausė sau pačiam.

⁹² Galbūt, kas nors galėtų pasakyti: „Broli Sauliau, broli Pauliau, mes norime, kad tu ateitum pas mus, nes pas mus pati didžiausia bažnyčia. Mes turime didžiausią susirinkimą. Tavo paaukojimai būtų dideli, ir taip toliau“.

⁹³ Bet Dvasios spaudžiamas, jis galvojo: „Aš ten turiu brolių. Aš norėčiau ten nuvykti ir išgelbėti tą brolių, atvesti jį pas Viešpatį“. Bet, vis dėlto, Dvasia spaudė jį eiti kažkur kitur. Jis buvo kalinys. Teisingai.

⁹⁴ O Dieve, padaryk mus štai tokiais kaliniais, nuo mūsų egoistinių siekių, ir nuo mūsų pačių nuteisimų, ir savo geresnio mąstymo būdo, taptume Jėzaus Kristaus kaliniu. Aš manau, kad tai buvo puikus tvirtinimas, kad: „Aš esu Jėzaus Kristaus kalinys“.

⁹⁵ Ir atmintkite, Jis yra Žodis. Suprantate? Nesvarbu kas ką galvoja, tai yra Žodis. Suprantate? Jeigu jūs esate kalinys Žodžiui, jokią denominaciją negali jūsų patraukti nuo Jo. Tai yra—tai yra Žodis. Jūs esate tiesiog. . . Jūs esate Jo kalinys, štai ir viskas. Jūs turite elgtis taip, kaip Jis elgiasi.

⁹⁶ Taigi, jis negalėjo eiti į tam tikras vietas, kur jis norėjo, kadangi (kas?) Dvasia draudė jam. Jūs prisimenate, daugelį kartų, Paulius bandė eiti į kokią tai vietą, manydamas: „Čia,

kur aš galėsiu praveisti didelį susirinkimą“, bet Dvasia draudė jam. Taigi, ar tai ne aiškiai parodyta ir įrodyta, kad Paulius buvo kalinys? Jėzaus Kristaus kalinys, įkinkytas į Jo Žodį, Dvasia! O! Man tai patinka. M-hm.

⁹⁷ Jis buvo surištas. Jis buvo surištas grandine, meilės ryšiais, kad vykdytų Dievo valią, ir tik ją. Jis buvo kalinys. Jis buvo meilės pančiuose. Jis buvo po jungu su Kristumi. Jis negalėjo būti po jungu su niekuo kitu. Jis buvo įkinkytas į jungą su Juo. Ir kur ėjo Vadovas, ten turėjo eiti ir jis. Nepaisant kokia žalia buvo ganykla, čia *šioje* pusėje ar *anoje* pusėje, jis turėjo eiti keliu, kuriuo ėjo Vadovas ir pavalkai.

⁹⁸ O, ši vakara, jeigu mes, kaip Branhamo bažnyčia, tik galėtume tapti kaliniais; dėl savo egoistinės esybės, savo pačių siekių, kad mes visiškai galėtume atsiduoti ir įsikinkyti į Jį. Nesvarbu, ką galvoja visas likęs pasaulis, ką daro visas likęs pasaulis, mes įkinkyti meilės ryšiais, mes esame kaliniai. „Mano kojos taip įkinkytos į Kristų, jos nešoks. Mano akys taip įkinkytos į Kristų, kol aš, kai aš matau šį dabartinį striptizą gatvėje, Tai pasuka mano galvą. Mano—mano širdis taip įkinkyta meile Jam, kol aš daugiau negaliu mylėti šio pasaulio. Mano norai yra taip įkinkyti į Jį, kol aš net nežinau kokie yra mano siekiai. Tiesiog: „Kur Tu vesi, aš seksiu, Viešpatie“. Aš busiu kalinys“. Suprantate?

⁹⁹ Paulius tiksliai buvo kalinys. Jis nedarė jokių neteisingų tvirtinimų. Jis buvo išmokytas Šventosios Dvasios, vėl gi, išlaukti Žodžio. Taigi, jis buvo išmokytas vienu būdu, bet—bet Dievas dabar išmokė jį kitu būdu. Jis buvo išmokytas Šventosios Dvasios, laukti iš Viešpaties, nesvarbu kokie buvo jo siekiai.

¹⁰⁰ Dabar, su Šventosios Dvasios pagalba, aš jums kai ką parodysiu. Suprantate? Taigi, tiesiog paimkime pavyzdį.

¹⁰¹ Vieną dieną, Paulius ir Silas, ėjo gatve tam tikrame mieste, kur jie turėjo prabudimą. Ir nedidukė, demono apsėsta mergaitė vis sekė juos, šaukdamą jiems iš paskos. Ir be abejonės, kad tai ką Paulius žinojo, jog jis turi valdžią, kaip apaštalas, sudrausti, išvarant tą piktą dvasią iš moters. Bet ar jūs pastebėjote? Jis laukė diena iš dienos, kol, netikėtai, Šventoji Dvasia prakalbo jam, pasakė: „Dabar ta valanda“.

¹⁰² Tuomet jis pasakė: „Tu, dvasia, išeik iš jos“. Suprantate? Jis žinojo, kad reikia laukti iš Viešpaties.

¹⁰³ Ir čia, kur daugelis žmonių šiandien užtraukia gėdą Žodžiui. Jie išeina su siekiu. Kiek prabudimų liko be rezultatų, vien dėl panašaus dalyko, kadangi evangelistas nelaukia, kad pamatytų ką pasakys Viešpats! Kai kurie iš jų sako: „Atvyk čia“, ir jie—jie iškart vyksta, kadangi asociacija sako: „Keliauk“. O Šventoji Dvasia nori pasakyti kažką kito. Tačiau, to žmogaus siekis tapti valstijų presbiteriu, ar—ar kažkuo kitu, ar kažkokiu vyresnioju, ar vyskupu, ar kažkuo, stums jį: „Tu turi važiuoti“.

Ir, vis dėlto, jis geriau žino. Šventoji Dvasia sako: „Keliauk čia“. Suprantate? Jis yra įkinkytas į savo organizaciją. Jis yra organizacijos kalinys.

¹⁰⁴ Bet jeigu jis, jis yra įkinkytas Kristuje, vedamas Šventosios Dvasios. Jis . . . ? . . . Suprantate? Jis, jis yra įkinkytas, kalinys. Nedaro jokio skirtumo, ką kas kalba; tai yra—tai yra—tai yra žvangantis varis ir skambantys cimbolai. Jis girdi tik Dievo Balsą, ir jis kalba tik tada, kai Tai atsiskleidžiama. Jis pats nieko nekalba.

¹⁰⁵ kažkas sako: „O, o, brolis Džones!“ Arba, čia, brolis Roberts, ar kitas, tie didys vyrai mūsų šalyje šiandien, kaip Tomis Hicks, ar—ar—ar Oral Roberts, ar—ar brolis Tomis Osbornas, vienas iš tų didžiųjų evangelistų. Jeigu kas nors pasakytų: „Klausk, atvažiuok čia, Tomi. Tu esi didis Dievo vyras“. (Ar Oralas.) - „Ir aš—aš turiu dėdę, kuris guli štai čia, kuris yra—kuris yra visas sukaustytas. Ir jis—jis serga. Aš noriu, kad tu užvažiuotum. Aš tikiu, kad tu turi jėgą jį išgydyti“. Suprantate?

Ir galbūt Šventoji Dvasia jam pasakys: „Ne dabar“.

¹⁰⁶ Bet, vis dėlto, dėl draugystės su tuo žmogumi, jis yra įsipareigojęs vykti su juo. Jeigu ne, jis tampa šito žmogaus priešu. Tas žmogus sakys: „Na, jis nuvyko pas *tą ir tą*, išgydė tą vaiką ar berniuką. Aš žinau, kad jis išgydė. Ir aš buvau jo draugu, daugelį metų, matote, ir jis neatvyko pas mane“.

¹⁰⁷ Bet jeigu Šventoji Dvasia verčia jį nevykti, jam geriau nevykti, jeigu jis yra pajungtas Dievui. Jo draugas, jis myli. Bet geriau būti vedamam Šventosios Dvasios, kad vykti ten, nes vis tiek, jokios naudos tai neduotų. Aš pergyvenau tai tiek daug kartų.

¹⁰⁸ Bet Paulius tiesiog laukė Dvasios, kad pasakytų jam ką daryti. „Laukti iš Dvasios“, - pasakė. Vieną vakarą jis stovėjo, pamokslavo, ir išėjo iš ten, jis pamatė luošą žmogų. Ir staiga, Dvasia prakalbo jam, ir jis pasakė: „Aš suprantu . . .“ Kaip? Tokiu pat būdu, kaip jis suprato, kad jie patirs laivo sudužimą prie salos. Suprantate? „Aš supratau, kad tu turi tikėjimą būti išgydytam. Stokis ant kojų. Jėzus Kristus padarė tave sveiką“. Suprantate? Štai taip. Jis—jis buvo—jis buvo pajungtas. Jis galėjo praveisti ten savaitės prabudimą ir nieko nebūtų įvykę, bet vis dėlto jis laukė ką pasakys Šventoji Dvasia. Suprantate? Jis buvo pajungtas tam prašymui.

¹⁰⁹ Dabar jūs sakote: „Broli Branhamai, jūs smerkiate tai, ką jūs pasakėte sekmadienį, tai, kad jūs laukėte visą tą laiką“.

¹¹⁰ Ir, bet, jūs prisimenate, tai buvo Šventoji Dvasia, kuri kalbėjo man ten kelyje, ir pasakė: „Aš siunčiu tave atgal pas ligonius ir kenčiančius“. Suprantate? Tai paklusnumas Šventajai Dvasiai. Žinoma. Aš nevykau, kol Jis man pasakė tai padaryti. Aš laukiau TAIP SAKO VIESPATS, kol aš gavau TAIP SAKO

VIEŠPATS. Taigi, tai yra skirtinga. Suprantate? Taigi, Tai, Tas daro skirtumą. Taip.

¹¹¹ Jis laukė Viešpaties Žodžio. Jis buvo Dvasios spaudžiamas vykdyti tiktai Dievo paliepiamą, tuomet jis tapo Jėzaus Kristaus kaliniu. Draugai, jeigu mes tik galėtume tapti kaliniais!

¹¹² Aš žinau, kad karšta. Bet aš—aš norėčiau įvardinti dar dvi charakteristikas, jeigu norite. Aš čia turiu užsirašęs apie šešis ar aštuonis. Bet aš—aš norėčiau įvardinti tiesiog vieną charakterį ar du.

¹¹³ Paimkime Mozės charakterį. Jis gimė išvaduotoju. Ir jis—jis—jis tai žinojo, kad jis buvo gimęs išvaduotoju.

¹¹⁴ Bet prieš tai, kai aš kalbėsiu apie Mozę, aš norėčiau padaryti šį teiginį, kad, Dievas visada turi paimti bet kurį žmogų, kuris ištikimai Jam tarnaus, kad būtų Jo kaliniu. Žmogus turi atiduoti visus savo siekius, kuriuos jis turi, viską, kuo jis yra, viską—viską, savo gyvenimą, sielą, kūną, norus, siekius ir visa kita, ir tapti visišku Kristaus kaliniu, Kuris yra Žodis, kad tarnauti Dievui.

¹¹⁵ Jums galbūt teks eiti priešpriešais geriausiems jūsų sprendimams. Galbūt, tam tikroje organizacijoje, jūs galbūt galvojate, kad jie gali jus pakelti ir duoti jums kažką geresnio, kad jūs galėtumėte sužibėti. Bet ką jūs pats rasite? Po kurio laiko jūs rasite save pralaimėjusį, kol Dievas galės surasti žmogų, kuris norės tapti Jo kaliniu.

¹¹⁶ Dievas ieško kalinių. Jis visada taip darė. Jūs galite ištirti tai pagal Raštą. Žmogus turi būti Kristaus kaliniu, priešingai viskam. Todėl jūs negalite būti surištas su kažkuo kitu, bet – Kristumi; netgi su jūsų tėvu, jūsų motina, jūsų broliu, jūsų seserimi, jūsų vyru, jūsų žmona, niekuo. Jūs esate susietas tik su Kristumi, ir tik su Juo, tuomet Dievas gali jus naudoti. Iki tol, jūs negalite.

¹¹⁷ Važinėju, kartais griežtai kalbu žmonėms. Suprantate? Aš—aš bandau jus išlaisvinti. Jūs turite turėti pradžios vietą, kaip kartais kreipiuosi į moteris, kerpančias plaukus ir dėvinčias tuos drabužius, besilaikančias ir ginančias savo krikščioniško tikėjimo išpažinimą. Sakote: „Tai smulkmena“. Na, nuo kažko juk reikia pradėti. Taigi pradėkime tiesiog nuo čia, su jūsų ABC. Suprantate? Ir atsakykite pasaulietiškos išvaizdos, bet kuriuo atveju, ir tapkite Kristaus kaliniu. Ir tuomet tiesiog tęskite, išsilaisvindami nuo visko, kol galų gale bus nukirsta paskutinė virvė. Tuomet jūs esate—jūs esate—jūs esate tuomet kalinys, jūs atsirandate jo gniaužtuose, Jis—Jis tvirtai jus laiko Savo gniaužtuose.

¹¹⁸ Taigi, Mozė žinojo, kad jis gimė išlaisvintoju. Jis tai žinojo. Ir ar jūs pastebėjote, su siekiais, kuriuos Mozė turėjo; žinodamas, ką jo motina jam ten kalbėjo, kadangi ji buvo jo auklė.

119 Be abejonės, kai gimė Mozė, mažas kūdikis, tuomet jo motina sakė: „Žinai, Moze, kai . . . Tavo tėtis, Amramas, ir aš pastoviai meldėmės. Mes žinojome ir matėme tai Žodyje, tai buvo išlaisvintojo atėjimo laikas. Ir mes meldėmės: ‚Viešpatie Dieve, mes norime pamatyti šį išlaisvintoją‘. Kartą naktį, Viešpats mums pasakė, regėjime, kad gimsi tu, ir tu būsi išlaisvintojas. Mes neišsigandome karaliaus įsakymų. Mums nerūpėjo ką pasakė karalius. Tuomet, mes žinojome, kad tu gimei išlaisvintoju. Taigi, Moze, mes žinojome, kad negalėsime užauginti tavęs kaip reikia“.

120 Taigi, prisiminkite, jie ten, Egipte, buvo keturis šimtus metų. Suprantate?

121 „Ir mes—mes norėjome, kad tu gautum tinkamą išsilavinimą, tinkamą mokymą. Todėl, aš paėmiau tave ir įdėjau į nedidelę skrynią, ir paleidau tave į Nilą. Ir kaip keista, kad srovės nunešė tą mažutę skrynią tolyn per nendres ir meldus, ir nunešė ją tiesiog tolyn, mylias nuo čia, ir pasuko tiesiai į faraono rūmus, kur jo . . . buvo faraono dukra, kur buvo jos maudymosi baseinas. Ir kaip aš tai—tai žinojau, kad jai prireiks moters, kad užaugintų tave“.

122 Ir tomis dienomis, žinoma, jie neturėjo tų buteliukų, kad užauginti kūdikius, todėl ji turėjo turėti žindyvę. Todėl . . .

123 „Ir Marijam, aš pasiūniau ją ten. Ir ji ten atsistojo, ir ji pasakė: ‚Aš žinau, kur galima rasti žindyvę‘, - nuėjo ir atvedė mane. Ir, Moze, visos durys uždarytos. Brangusis, tau jau šešiolika, ir tu ruošiesi tapti faraono sūnumi. Ir vieną dieną tu būsi išlaisvintojas, kuris išves tautą iš čia“.

124 Mozės siekiai pradėjo augti. „Aš mokysiuosi, mama. Aš mokysiuosi visko, ką galiu. Žinai, ką aš padarysiu? Aš mokysiuosi kaip tapti kariu, ir aš sužinosiu kaip išvesti šiuos žmones iš čia. Aš būsiu didis generolas, vyskupas, taigi, aš žinosiu kaip tai daroma. Ir aš—aš išvesiu juos. Aš gausiu savo Filosofijos daktaro ar Teisės daktaro diplomus. Aš—aš tai padarysiu“.

125 Kaip „Tėvas Činikvi“, jeigu jūs kada skaitėte jo knygas. Gerai. Jis „ruošėsi išlaisvinti visus protestantus“, žinote, ir pats tapo vienu iš jų. Todėl, tas didis kunigas, prieš daugelį metų, „Tėvas Činikvi“, jums reikėtų gauti jo knygą ir perskaityti ją. Jie vadina jį „tėvu“. Jis yra tiesiog brolis Činikvi, tai kas buvo. Mes nė vieno žmogaus nevadiname „tėvu“, tokiu būdu. Taigi mes randame, kad—kad mes . . . Jis ruošėsi perskaityti Bibliją, kad jis galėtų išeiti ten, ir paneigti protestantų religiją ir paversti visa tai į katalikybę. Ir kai jis nuėjo skaityti Biblijos, Šventoji Dvasia nužengė ant jo, ir jis gavo Šventąją Dvasią, ir tuomet—tuomet jis tapo vienu iš jų.

126 Taigi, tuomet atkreipkite dėmesį į tai, kad Mozė gavo visą išsilavinimą. Kadangi, jis—jis žinojo. Jis buvo toks protingas,

toks išsilavinęs, toks intelektualus! Kol, nebuvo nė vieno... Jis netgi galėjo mokyti egiptiečius. Kol, jis galėjo mokyti jų psichologus. Jis galėjo mokyti jų—jų generolus apie tai, kas buvo karinė jėga. Jis buvo didis žmogus. Ir žmonės bijojo Mozės, dėl jo didybės. O, toks išsimokslinimas! Tai bent! Jis buvo arkivyskupas arba, galbūt, kaip popiežius. Jis buvo įžymus žmogus. Ir jis buvo galingas vyras. Ir jis žinojo, kad jis buvo gimęs tai daryti, ir mokėsi su atkakliu siekimu - pasiekti tai.

¹²⁷ Tiesiog kaip šiandien. Aš nesakau, kad žmonės, besimokantys tose mokyklose, aš nesakau, kad... Kaip jie yra, čia Vakaruose, dabar, jie ruošiasi pastatyti šimto penkiasdešimt milijonų dolerių vertės teologijos mokyklą, suprantate, sekmininkų, šim-... penkiasdešimt milijonų dolerių vertės mokyklą. Man, tai turėtų būti misionierių darbui. Suprantate? Suprantate? Suprantate? Bet, kaip bebūtų, ką jie daro, kai jie išeina iš ten? Kas jie yra? Saujelė Rikių. Būtent taip. Ir tuomet, štai kaip jie išeina. Visada taip buvo, su visais likusiais, ir tai iš tos pačios linijos. Suprantate?

¹²⁸ Dabar mes sužinome, kad, kai Mozė su visu savo išsilavinimu, ir šiandien, su visu tuo išsilavinimu, pastatydami didžius vyskopus ir taip toliau, su didingais, aukštais siekiais, ką mes darysime? Mūsų siekiai tampa tiesiog maždaug kaip, kad buvo Mozės. Suprantate?

¹²⁹ Dievas, prieš tai, kai Jis gali paimti žmogų į Savo rankas, Jis turi nuplėšti nuo jo visus jo siekius. Jis turėjo nuplėšti nuo jo visą jo išsimokslinimą.

¹³⁰ Jis išėjo, ir jis išlaisvino; užmušė vieną egiptietį. Ir jis, kai jis padarė, jis sužinojo, kad jis padarė neteisingai. Jis neturėjo to daryti. Tai nebuvo tas kelias. Ir Dievas turėjo nuvesti jį į tyrlaukius, į dykumą, negyvenamą vietą.

¹³¹ Jūs atkreipėte dėmesį, šiek tiek keista, kaip tuos vyrukus, dėl kurių Dievas turi žinią, Jis nuveda juos į dykumą.

¹³² Jis nuvedė Paulių į dykumą, kad išmokytų jį, kad pasakytų jam, ką reiškė visas tas didis regėjimas, ten dykumoje. „Keliuok į tam tikrą dykumą“. Ir jis pasiliko ten, kol Dievas pilnai neapreiškė, ką daryti.

¹³³ Ir Mozės laiku, Jis įvedė jį į dykumą. Išlaikė jį ten keturiasdešimt metų, ir nuplėšė nuo jo visą jo teologiją ir jo siekius. O, koks laikas, kada jis galėjo pažvelgti atgal ir pamatyti savo nesėkmę. Ir kaip mes, ši vakarą, turėtume daryti tą patį, kai mes matome savo—savo siekius.

¹³⁴ Pažvelkime į išgydymo kompanijas, ir pažiūrėkime, ar Viešpats padarė ką nors prieš kelis metus, pradėdamas atstatyti ligonių išgydymą, ir taip toliau.

¹³⁵ Visi, kiekviena organizacija, kadangi Tai atėjo ne į jų organizaciją, jiems reikėjo išgyti sau išgydytąją. Ir ką mes

padarėme? Pažvelkime į tai tiesiog minutėlę. Mes padarėme tą patį, ką ir Mozė padarė. Mes išėjome ir taip stipriai stengėmės, kad pagaminti tam tikros rūšies stebuklą. „Aš užuodžiau ligą. Aš—aš—aš turėjau kraują ant savo rankos“, ir sufalsifikuojame stebuklą. Suprantate? Ir ką mes gavome? Kai kurie žmonės randasi tokioje stiprioje įtampoje, kad palūžta ir tampa chroniškais alkoholikais, neurotikais ir išprotėja, ir jie persijungia atgal, nuo sekmininkų tikslo, atgal vėl į organizacijų kūrimą ir kita. Suprantate?

¹³⁶ Ką mes padarėme? Užmušėme ne daugiau kaip vieną egiptietį. Teisingai. Ir mes stengėmės. Mes dėjome pastangas. Mes mokėjome. Mes darbavomės, ejome į maldos tarnavimus per visą naktį, kol prarasdavome savo balsą. Ir—ir bandome sufalsifikuoti kažką, ir kažką pagražinti, ir visi kiti panašūs dalykai, ir sužinome, kad tai buvo visiška nesėkmė. Mums reikia sugrįžti atgal į dykumą. Teisingai. Taip, pone. Gvildenimai ir kovos. Kodėl tiesiog nepasiduoti? Tai, ką jūs turėtumėte daryti, suprantate, sugrįžti ir pasiduoti. Na, mes padarėme tą patį ką ir jie, Mozė padarė tą patį. Tai neduoda nieko gero. Po keturiasdešimties metų, jis suprato, kad yra Dievo Žodžio kalinys. Ką mes bandome daryti?

¹³⁷ Kai, didis Palaiminimas nužengia, ir visų tų didžiųjų dalykų pasireiškimas, apie kuriuos Dievas mums kalbėjo: kaip mes turime gimti iš naujo; ir kaip mes turime gauti Šventąją Dvasią; krikštas Jėzaus Kristaus Vardu; ir visi kiti dalykai čia.

¹³⁸ Suprantate, žmonės, vietoje to, kad pasilikti su Žodžiu, būti įkinkytais į Jį, ką jie daro? Jie pradėjo su savo pačių denominacine teorija, kuri jau patyrė nesėkmę, ir bando sufalsifikuoti kažką, kad atrodytų kaip Tiesa.

¹³⁹ Aš geriau užbaigsiu tiesiog čia. Suprantate? Esu tikras, kad jūs pakankamai išmintingi ir žinote, ką aš turiu omenyje. Suprantate? Bet, na, pažvelkite ką tai padarė. Pagalvokite apie tai.

¹⁴⁰ Ką mes šį vakarą turime? Tik tautą, pilną organizuotų žmonių: kurie neigia Dievo Raštus; kurie vadina Šventosios Dvasios Gyvenimą, kad „Tai buvo protinė telepatija“; kurie atsakytų tokį priimti į savo bažnyčią; ir jie neleistu jums paminėti nė vieno Žodžio apie gyvatės sėklą, Amžinąjį saugumą, ir dalykus, kuriuos Šventoji Dvasia apreiškė ir įrodė, kad tai yra Žodis. Aš mečiau iššūkį po iššūkio, kad ateitų ir įrodytų man jog tai neteisinga.

¹⁴¹ Ką jie gavo? Tą patį, ką turėjo Liuteris, likusieji iš jų, suprantate, nužudė egiptietį. Kas turi. . . Kas tai buvo? Galbūt jis padarė, kad kažkoks žmogus pradėtų. . . nustotų vogti, ar galbūt gyventų, būtų ištikimas savo žmonai. Bet ką jūs iš jo padarėte? Bažnyčios narį. „Ateik ir prisijunk prie mūsų grupės“. Suprantate?

142 Tas susmirdęs lavonas buvo vienintelis dalykas, į kurį jis galėjo parodyti, kaip keturiasdešimties metų savo mokymosi pasiekimą; gulintis ten dvokiantis egiptietis, supuvęs ir miręs.

143 Maždaug taip pat ir ši vakarą. Vienintelis dalykas, į kurį mes galime parodyti, tai į tą praėjusį (taip vadinamą) prabudimą, tai susmirdusių bažnyčios narių krūvą, kurie žino apie Dievą ne daugiau, nei hotentotas žinotų apie egiptietišką naktį. Teisingai. Kai, kalbi jiems apie Dievo Žodį, jie sako: „Aš Tuo netikiu“. Sako: „Man nerūpi ką tu sakai, aš Tuo netikiu“. Suprantate? Suprantate? Tai siaubingas dalykas, kad turi nurodyti atgal, už visą tą įtampą ir pastangas, ir visą, ką gavome.

144 Galbūt mes galime parodyti į didelę mokyklą, bet ji mirusi. Mes galime parodyti į organizaciją, bet ji mirusi. Ji dvokia. Ji tiesiog kaip pirmas dalykas, iš kurio mes buvome ištraukti. „Kaip kiaulė eina prie savo voliojimąsi, ir šuo prie savo vėmalo“, tai, kai mes sugrižtame. Vienas miręs egiptietis.

145 Be abejonės, bet kažkas pasakė: „Moze, na, ar tu daugiau nebeturi užuojautos savo tautai? Tu buvai pašauktas tai padaryti“. Kažkas, kas pažinojo Mozę, ir žinojo, kad jis buvo tam pašauktas. „Ir ne . . . Tu praradai užuojautą žmonėms?“

„Ne, pone“.

146 „Na, kodėl gi tu neini, ir nedarai *to*? Ir kodėl tu čia, nepabandai *to*? Ir kodėl tu neini su visais likusiais?“

147 Mozė buvo ten, kad būtų viskas nuplėšta, kol jis patyrė išgyvenimą prie degančio krūmo, kuris paskelbė Žodį. „AŠ ESU Abrahamo, Izaoko, ir Jokūbo Dievas. Ir Aš prisimenu Savo pažadą. Ir Aš nužengiu, kad išlaisvinčiau juos. Aš siunčiu tave tai padaryti“. Tai ir viskas.

148 Jis matė Žodį, ne žmonių siekius, ar žmonių troškimus. Tada kuo jis tapo? Jis daugiau nebenorėjo susidurti su egiptiečiais. Jis daugiau nebenorėjo susidurti su šiuo dalyku. Bet jis tapo kaliniu. Amen. Keturiasdešimt metų bėgimo, atsikratymo, bet tuomet jis tapo kaliniu, prie degančio krūmo, galingas Mozė, su visu savo intelektu. Biblijoje sakoma, kad Mozė buvo galingas vyras žodžiu ir veiksmais, ten Egipte.

149 Bet stebėkite, ką galingas teologas padarė Artume degančio krūmo. Jis tik išpažino savo nesugebėjimą. Kai jis pamatė tikrą Dievo tikslą, jis išpažino esąs nesugebantis to padaryti. Tačiau, jis buvo išmokytas visos teologijos, kokią tik jie galėjo jam duoti, mokytas jų geriausiose mokyklose. Bet, vis dėlto, ką jis galėjo padaryti, kai jis . . . tas Ugnies Stulpas kabojo ten, krūme? Pasakė: „Aš net negaliu kalbėti. Hm-hm. Viešpatie, kas aš toks, kad eičiau?“ Suprantate?

150 „Nusiauk savo apavą, Moze. Aš noriu pasikalbėti su tavimi. Nutrauk nuo savęs viską, netgi apavą. Tu—tu vėl esi ant žemės. Aš noriu su tavimi pasikalbėti“.

151 Negalėjo net kalbėti. Galiausiai, išrinktas kalinys, išrinktas pranašas, tiesiog kaip tas Paulius buvo išrinktas. Mozė buvo išrinktas, išlaisvintojas. Ir tuomet, galiausiai, Dievas turėjo Savo išrinktą pavaldinį - kalinį Sau. O, aleliuja! Jis tik tada galėjo judėti, kai Dievo Žodis pajudindavo jį. „Ką man pasakyti, kas mane siuntė?“

„Aš esu“.

„Kaip aš tai padarysiu?“

„Aš būsiu su tavimi“.

152 „Taip, Viešpatie, kaip pasakysi. Štai aš“. O, tai bent! Tuomet, jis yra kalinys.

153 Jis eina priešingai savo geriausiam mąstymui. Taigi, jis buvo išmokytas vadovauti kariuomenei. „Kardus aukštyn! Aplink!“ Išmokytas pulti: „Vežimai, visi paruošti! Ietys, pirmyn! Atakuoti!“ Tai, taip jis ruošėsi užimti. Tai buvo jo mokymas.

Bet jis paklausė: „Kuo gi man pasinaudoti?“

Pasakė: „Ką turi savo rankoje?“

154 „Lazdą“. Dievas kartais daro tokius absurdiškus dalykus, žmogaus protui. Suprantate? Turėjo lazdą savo rankoje. Kabančios žandenos. Aštuoniasdešimtmetis, žmona sėdi ant mulo, vaikas jai ant kelių. Mažos, nusvirusios senos suglebusios rankos; lazda. Tik jo galva buvo tvirta, nes jis turėjo TAIP SAKO VIEŠPATS. Kodėl? Jis pagaliau buvo įtvirtintas.

155 Jis buvo kalinys. „Aš tik pajudėsiu, kai Žodis ves mane. Aš tik kalbėsiu, kada Žodis kalbės“.

„Kur tu eini?“

156 „Aš turi vieną pavedimą: stoti prieš faraoną ir parodyti jam, su šia lazda, kad mane siuntė Dievas“. Amen.

„Ką tu ruošiesi daryti po to?“

„Jis numatys sekantį dalyką, po to kai aš įvykdysiu šią“.

157 Štai taip. Jūs turite padaryti tik vieną dalyką, pirmą žingsnį, šį vakarą: pasiduoti, tapti kaliniu. Negalvokite apie save ar apie ką nors kitą. Tapkite kaliniu.

158 Mozė tapo kaliniu, išpažindamas, kad jis net negali kalbėti. Galų gale, kai Dievas paėmė jį į Savo rankas, jis galėjo judėti tik ten, kur vedė jį Dievas. Kur, Jis pasakė jam Žodį. Jiš žinojo, kad tai buvo Žodis, tuomet jis pakluso Žodžiui. Ir tada Šventoji Dvasia, Dievas, įkinkė Mozę į Dievo valią.

159 Tą patį Jis padarė su Pauliumi. Teisingai? Jis įkinkė Paulių; nedidelį, kumpanosį, sarkastišką žydą, o, su Filosofijos daktaro ir Teisės daktaro diplomais, įrašytais visame jame. Bet Jis pasakė: „Aš parodysiu jam, ką jis turės iškentėti dėl Žodžio“. Suprantate? Ir jis . . .

¹⁶⁰ Ir tuomet, Paulius, sėdintis ten ir matantis Žodį, ir matantis tai, kad jis buvo žydas, tuomet jis atsistojo, iškėlė savo rankas, ir tapo įkinkytas į Jį. Dievo meilė įkinkė jį į Žodį. „Jis neš Mano Vardą pagonims“. Ten jis ir nuėjo.

¹⁶¹ „Moze, Aš ESU tavo tėvų Dievas, Aš ESU Abrahamo, Izaoko ir Jokūbo Dievas. Aš prisimenu, Aš jiems pažadėjau, ir pažado laikas priartėjo. Ir Aš matau Mano tautos kentėjimus. Aš prisimenu Savo pažadą. Ir Aš nužengiau, kad įkinkyti tave. Tu žinai ką sako Žodis. Aš įkinkiau tave eiti ten, įkinkiau tave su jėga, kad eitum ten ir išlaisvintum Mano tautą. Ir paimk šią lazda į savo ranką, kaip liudijimą, kadangi tu matei per ją padarytą stebuklą“. Tiesiog kaip Dovydas, su svaidykle. Suprantate?

¹⁶² Įsikinkė, pats, ir jis nuėjo. Galiausiai, Dievas turėjo žmogų, kuris buvo Jam pavaldus, įsikinkė į Jį, ir nepajudėjo iki tol, kol Dievo Žodis jį pajudino. Jeigu tik žmonės padarytu tai, šiandien! Tuomet, jis buvo Jo kalinys, meilės kalinys, pajungtas meilės ryšiu, su—su Dievu, kaip Paulius buvo pajungtas meilės ryšiu Dievui.

¹⁶³ Tiesiog kaip Paulius, abu jie buvo išmokyti tuo pačiu būdu. Mozė mokėsi, žinote, išlaisvinti Izraelio vaikus su karine jėga. Paulius buvo išmokytas išplėšti juos iš romėnų rankos, ir juos išlaisvinti, per jo didžią bažnytinę jėgą, kuri tomis dienomis buvo pasaulyje. Iškilio didžios mokymo mokyklos, vadovaujant Gamalieliui.

¹⁶⁴ Ir jie abu nuvyko į dykumą, hm—hmm; sugrižo visai kitais žmonėmis. Jie abu matė Ugnies Stulpą. Ir abu jie buvo pranašais. Teisingai? Abu jie - pranašai. Ir jiems abiem prakalbėjo Ugnies Stulpas, būtent taip, ateinantis išgelbėtojo. Ir štai jie buvo; nuėjo į dykumą. Paliko savo namus ir išėjo į dykumą, kad sužinotų. Paliko savo žmones ir viską, kad surastų Dievo valią. Suprantate?

¹⁶⁵ Jie buvo išmokyti vienu būdu; Dievas pakeitė jiems į kitą. Ir jie turėjo tapti visiškais kaliniais, kad nesielgtų taip, kaip jiems norėjosi, bet elgtųsi taip, kaip Dievas norėjo, kad jie elgtųsi. Jis tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

¹⁶⁶ Ar turime dar dešimt minučių, kad užbaigti tai?

¹⁶⁷ Aš labai greitai pereisiu prie kito personažo. Aš dabar matau vieną prieš save. Jo vardas Juozapas. Jis buvo išrinktas sūnus. Jis buvo tobulas Jėzaus Kristaus provaizdis. Jis gimė pranašu. Jis irgi pranašas. Matote? Ir taigi, jis galėjo matyti regėjimą. Ir kai jis dar buvo mažas berniukas, jis pamatė regėjime save, sėdintį soste, ir jo brolius, nusilenkiančius jam. Suprantate? Bet stebėkite. Jis tapo... Jis jautėsi lyg buvo didis vaikas. Suprantate? Visi jie... .

¹⁶⁸ Bet ką Dievas turėjo padaryti? Jis padarė tą patį, ką jis padarė su visais likusiais. Kadangi, Mozė buvo

išlaisvintojas, Paulius buvo išlaisvintojas, ir dabar Juozapas buvo išlaisvintojas. Jis išgelbėjo savo tautą nuo bado.

169 Ką Dievas turėjo jam padaryti? Pasodinti jį į kalėjimą, nusiuntė jį tiesiai į kalėjimą. Taip, pone. Atminkite, jis buvo savo brolių parduotas, egiptiečiams. Ir jie pardavė jį Potifarui. Ir Potifaras davė jam šiek tiek laisvės, ir, pirmas dalykas, žinote, tai buvo atimta iš jo. Ir štai jis, sėdi kalėjime, verkia, šaukia. Dievas turėjo nuplėšti tai.

170 Dabar atkreipkite dėmesį. Bet, visą laiką, aš tikiu, jis, tame kalėjime, jis galėjo prisiminti tą regėjimą, kur buvo sakoma, kad jis sėdės soste, ir jo broliai jam nusilenks, kadangi jis žinojo, kad jo dovana atėjo iš Dievo. Ir jis žinojo, kad tai turi įvykti.

171 Jeigu mes tik galėtume visada tai laikyti savo mintyse, ir pagal Dievo Žodį, kad paskutinėmis dienomis Jis turės Bažnyčią, Jis turės žmones. Ir tie dalykai, kuriuos Jis pažadėjo, Jis juos padarys. Jis pasakė, kad Jis padarys, ir mes gyvename šiuo laiku. Mes esame čia. Jis tiesiog dabar bando padaryti iš mūsų tikrus kalinius, užrakintus kartu su Juo.

172 Jūs girdėjote tą seną dainą, kurią jūs dainuojate: „Ir tada aš esu uždarytas su Dievu“? Aš noriu būti uždarytas su Dievu. Taigi, kur aš galvoju apie tai. Esant uždarytam su Dievu, niekuo kitu, ir jūs judate tik tada, kai Dievas liepia pajudėti. Jūs darote tik, kai Dievas sako daryti, suprantate, tuomet jūs esate uždarytas su Dievu.

173 Dabar atminkite, jis mąstė. Jis taip pat, pats, tapo visiškai nevykėlis. Viskas, ką jis žinojo, viskas, ką jis suprato ir visa kita, jis tapo visiškai nevykėliu. Tai nesuveikė. Jis buvo patalpintas į tokią situaciją, kur niekas jo neklausė. Jis buvo kalinys. Suprantate? Jis buvo pastatytas į tokią situaciją, kur netikintis nepatikės. Jūs suprantate, ką aš turiu omenyje? Jo tarnavimas neturėjo jokio poveikio. Žmonės nususuko. Kalėjime, jie nekreipė jokio dėmesio į jį. Ką gero galėjo padaryti jo tarnavimas? Jis galbūt stovėjo prie kalėjimo grotų ir pamokslavo jiems; jie nuėjo gatve. Suprantate? Bet jis tapo kaliniu. Ir Dievas laikė jį, kaliniu, kol viskas neatsistojo į vietą. Pasakė: „Čia yra Mano žmogus“. Šlovė! Visiškai nevykėlis!

174 Galų gale, Dievas atėjo pas jį, į jo kalėjimą. Kaip pas Paulių, kaip pas likusius iš jų, Jis atėjo pas jį. Ir Jis panaudojo dovana, kurią Jis jam davė, kad išvestų jį iš ten. Teisingai. Jis išvedė jį iš kalėjimo. Ką Jis padarė? Iš karto, kai Jis išvedė jį iš kalėjimo, jam buvo duota karaliaus valdžia, jo karaliaus, šalia kurio jis sėdėjo, kuriam jis buvo pavaldus. Jis buvo išvestas iš kalėjimo namų ir duota valdžia, kad, ką jis pasakė, turėjo įvykti. Amen.

175 Savo kalėjime, jis visuomet prisiminė, kad jis gimė su tikslu. Jis sėdės šalia karaliaus. Ir visi likusieji iš jų atsiklaups prieš jį. Jo regėjimas taip jam pasakė. Amen. Bet prieš tai, kai jo regėjimas galėjo būti išpildytas, jis turėjo tapti kaliniu. Amen. Ir

tuomet jis tapo valdovu. Ir kai jis išėjo iš kalėjimo namų, ir tapo Dievo Žodžio kaliniu, tuomet jis galėjo sakyti tik tai, ką Dievas įdėdavo į jo lūpas kalbėti, tuomet Dievas veikė per jį.

¹⁷⁶ Atkreipkite dėmesį, kad Mozė turėjo jėgą surišti faraono kunigaikščius, pagal savo norą. „Jeigu jūs pasakysite šiam kalnui: „Pasitrauk“. Hm-hmm, hm-hmm. Jis turėjo jėgą surišti faraono kunigaikščius. Kas jie bebuvo, diakonai ar presbiterionai, ar jie buvo valstybės atstovai, ar kas jie bebuvo. Jis pasakė: „Aš surišu jus“, ir jie buvo surišti. Tai ir buvo. Jis galėjo tai padaryti savo paties žodžiu, savo paties malonumui. Amen. Šlovė Dievui!

O, man liko kažkur apie tris minutes, taigi aš laikausi savo žodžio.

¹⁷⁷ Taigi, mes sužinome, kad jis—jis tapo iš kalinio pasauliui - Dievo kaliniu. Iš. . . Paulius, tuo pačiu būdu. Ir Mozė, tuo pačiu būdu, iš kalinio savo paties mąstymui - į Dievo kalinį. Ir kai jis išėjo, jis turėjo Dievo jėgą. Ir kai jis tapo Pauliu. . . Kai paties Mozės mąstymas, jis atsisakė jo, ir neteko jo, jis tapo Kristaus Žodžio kaliniu. Galėjo pajudėti tik ten. . .

Jūs klausiate: „Kristaus?“

¹⁷⁸ „Jis Kristaus paniekinimą laikė didesniu turtu negu Egipto brangenybes“. Todėl jis buvo Kristaus kalinys, tiesiog kaip buvo Paulius.

¹⁷⁹ Atminkite, jie visi trys buvo pranašais. Suprantate? Ir jų pačių mąstymas turėjo būti nuplėštas nuo jų, kad jie taptų Dievo valios ir kelių kaliniais.

¹⁸⁰ Tuomet mes prisimename, dabar, kad jis turėjo valdžią surišti, savo paties žodžiu. Jis turėjo valdžią išlaisvinti, savo paties žodžiu. Jis galėjo pasakyti: „Aš paleidžiu tave, mano karaliaus vardu“. Amen. Faraonas padarė Juozapą savo sūnumi.

¹⁸¹ Kristus daro Savo, meilės kalinius, Savo sūnumis. Ir Jis duoda jiems valdžią, tą patį, ką ir Jis turėjo. Švento Jono 14:12: „Kas Mane tiki, - matote, - darbus, kuriuos Aš darau, jis taip pat darys. Net daugiau nei šis, jis darys“. Taigi, Kristaus meilės kalinys tampa įgaliotas savo Karaliaus, Kuris yra Kristus. Amen. „Ir iš tiesų Aš sakau jums, jeigu jūs pasakysite šitam kalnui: „Pasitrauk“, ir nesuabejosite savo širdyje, bet tikėsite, kad tai, ką jūs pasakėte įvyks, jūs turėsite tai, ką pasakėte. Jeigu pasiliksate Manyje, ir Mano Žodis jumyse; jeigu jūs esate įkinkyti Manyje“, kadangi Jis ir Jo Žodis yra vienas ir tas pats. „Pradžioje buvo Žodis, ir tas Žodis buvo pas Dievą. Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų. Tas pats vakar, šiandien ir per amžius! Jeigu jūs pasiliksate Manyje“, - ne *čia* ir *ten*, „pasiliksate Manyje, ir Mano Žodis jumyse, prašykite, ko panorėsite (arba sakykite, ko norite), ir bus jums duota.“ Jis turėjo valdžią.

182 Atkreipkite dėmesį, prieš jam išeinant, jis turėjo būti išvestas ir nuskustas. Keletas dalykų turėjo būti nuskusti, prieš tai, kai jis galėjo susitikti savo karalių. Suprantate?

183 O, Dievas kartais išveda Savo žmones štai taip, ir nuskuta keletą dalykų nuo jų pačių norų, parodo jiems, kad jie tiesiog negali daryti to, ką jie norėjo daryti. Jūs žinote, ką aš turiu omenyje. Jie nėra—jie nėra laisvi daryti tai, ką jie nori daryti. Prieš tai, kai jie gali įeiti į pilną valdžią, ir tapti meilės vergais Kristui, jie turi būti nuskusti ir tuomet pristatyti. Kartais Jis nuveda juos į dykumą, kad tai padarytų - nuskustų juos. Ir tuomet išveda juos, pateptuosius, kad išpildytų tikslą, kurį Jis jiems iš anksto numatė, kad jie būtų. Suprantate, ką aš noriu pasakyti?

Broliai, mes esame laiko pabaigoje.

184 Prisiminkite, ką Jis padarė visais kitais atvejais. Jam visada tekdavo paimti žmogų ir padaryti jį Savo kaliniu, atsižadančiu savęs. Jis turėjo atsisakyti visko, ką jis žinojo, pamiršti visus savo mokymus, viską, kad galėtų sužinoti Dievo valią, ir sekti Dievu.

185 Jis negali sekti niekuo, ką nori daryti žmogus, ir Dievas, tuo pačiu metu. Tai yra labai priešinga vienas kitam. Jūs negalite eiti į rytus ir į vakarus tuo pačiu metu. Jūs negalite eiti į dešinę ir į kairę tuo pačiu metu. Jūs negalite elgtis teisingai ir neteisingai tuo pačiu metu. Jūs negalite sekti žmogumi ir Dievu tuo pačiu metu. Ne, pone. Jūs arba seksite Dievu, arba seksite žmogumi.

186 Taigi, tuomet, jeigu jūs sekate Dievu, ir atsidavėte Dievui, tada jūs tampate kaliniu tam Dievui, tam Žodžiui, tai valiai. Nesvarbu ką kas sako, jūs tampate To kalinys.

187 Klausykite. Mes esame laiko pabaigoje. Ir aš norėčiau pasakyti tai pagarbume ir pagarboje, per šias kelias paskutines minutes. Pažvelkite, ką Dievas, mano nuomone, darys ir turi padaryti, ir padarys šiomis paskutinėmis dienomis, tai - kad rastų darbo įrankius pjūčiams. Jis turi rasti įrankį, kūlimui ant grindų. Ir ūkininkas, kai jis eina į savo pjūtį, jis turi turėti įrankį, su kuriuo dirbs; neabejotinai, jis turi turėti aštrų pjautuvą ar kažką, kažkokį įrankį, kad galėtų kulti grūdus. Ir pjūtis pribrendo.

188 Dieve, paimk mus į Savo ranką. Padaryk mus Tavo meile surištais tarnais. Panaudok mus kaip darbo įrankius, kad šis nuodėmingas, prakeiktas pasaulis, kuriame mes šiandien gyvename, suvoktų, kad Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

189 Kas dėl manęs, Dieve, leisk man būti kaliniu. Jei visi mano broliai nusisuks nuo manęs, jei visi mano draugai nusisuks nuo manęs, aš noriu būti Jėzaus Kristaus ir Jo Žodžio kaliniu, kad aš galėčiau būti įkinkytas Šventąją Dvasią ir Jo Žodį, kad matyčiau, kaip Šventoji Dvasia patvirtina Dievo Žodį, tais pačiais dalykais,

kur Jis sakė, kad bus padaryti. Aš noriu būti Jėzaus Kristaus kaliniu.

Melskimės.

¹⁹⁰ Aš norėčiau žinoti, ši vakarą, su mūsų palenktomis galvomis, jeigu tas siekis, kurį mes turime, būti kažkuo kitu, ar galbūt kažkas, ką mes galvojame esant savanaudišku dalyku, įdomu, ar mes neatidėtume tai į šalį.

¹⁹¹ Gal, koks nors jaunas vaikas čia, ši vakarą, apsižvalgys, ir pasakys: „Aš būsiu, kai aš užaugsiu, aš būsiu *tu* ir *tu*“. Įdomu, ar jūs galėtumėte pajauti Dievo valią, įeinančią į jūsų gyvenimą, ir sakant: „Ne, ne. Hm-hmm, hmm-hm. Aš-aš... Mano siekiai dabar dingę. Per paskutines kelias dienas, Šventoji Dvasia kalbėjo man. Aš-aš-aš-aš noriu pasiduoti Dievui, kad būčiau kūlimo įrankis šiomis paskutinėmis dienomis“.

¹⁹² Kokia nors jauna mergina, kuri galbūt turi siekius dėl savo puikių moteriškų savybių, ar-ar galbūt būti mažute gražia misis, ar galbūt viena dieną padaryti sau karjerą Holivude, aš-aš norėčiau žinoti, ar jūs nenorite dabar pavesti savo siekius Dievo ir Jo Žodžio Artume, girdint Dievo kvietimą jūsų gyvenime. Dievas žino, kas jūs esate.

¹⁹³ Man įdomu, ar čia arti būtų tarnautojas, ar tarnas, darbininkas kur nors bažnyčioje. Aš tiesiog atvykstu čia retsykais. Aš-aš nežinau ir trečios dalies žmonių, sėdinčių čia, ši vakarą, bet aš. . . ši maža saujelė, esanti čia. Įdomu, ar čia būtų koks asmuo, kuris norėtų pasakyti: „Man nerūpi, ką kas sako. Aš dabar esu Dievo vergas. Aš-aš pamokslausiu Jo Žodį, kad ir kas bebūtų. Man nerūpi kas, mano-mano organizacija pašalins mane, aš vis tiek stovėsiu su šiuo Žodžiu. Aš-aš tai darysiu. Mano valia - yra Dievo valia. Dievo valia - yra mano valia. Aš ruošiuosi būti Jėzaus Kristaus kaliniu. Per jo malonę ir pagalbą, aš tai padarysiu“.

¹⁹⁴ Pagalvokite apie tai, kol mes esame palenkę savo galvas. Kiek iš jūsų, ši vakarą, turite šį siekį? Ar pakeltumėte savo ranką. Štai ir manoji, taip pat. Aš viską atiduodu. Dabar su mūsų palenktomis galvomis, lėtai dabar, kai jūs dabar apie tai galvojate, kai jūs meldžiatės.

Aš viską atiduodu,
Aš viską atiduodu,
Viską Tau, mano palaimintas Atpirkėjau,
Aš viską atiduodu.

Aš viską atiduo-. . .

¹⁹⁵ Ar jūs tikrai turite tai omenyje? „Aš noriu būti kaliniu.“

Aš. . .

„Paimk mane, Viešpatie. Ši vakarą, nuvesk mane į Puodžiaus namus. Visiškai sudaužyk mane, ir vėl ir naujo mane nulipdyk. . .? . . .“

. . . Tau, mano palaimintas Atpirkėjau,
Aš viską atiduodu.

¹⁹⁶ Dangiškasis Tėve, kol daina toliau grojama, aš pagalvoju, tai pats naudingiausia laikas, kad aš—aš įsiterpsiu į šią dainą ir pakalbėsiu su Tavimi tiesiog minutėlę. Kol žmonės mąsto: „Aš viską atiduodu“, - Tėve, tegul mes tai padarysime, lyg tai būtų mūsų paskutinė galimybė tai padaryti. Ateikime su nuoširdumu, ateikime prie Viešpaties stalo, kaip tai buvo, su išplautais drabužiais, nuplautomis sielomis, nuplauta valia, nuplautais siekimais, kad pasiduoti.

¹⁹⁷ Ir leisti Dievui paimti Savo Žodį, įkinkyti mus kartu su Juo, su Dievo Žodžiu. Ir tegul Šventoji Dvasia paima mus dabar, kai mes girdime prisegamus pavalkus ant mūsų širdžių: „Nuo šio vakaro, aš priimu tave pagal tavo žodį. Taigi, negalvok savo mąstymu. Galvok Mano mintimis. Mąstyk mano valia. Aš tave vesiu“. Dieve, suteik tai, kad tai būtų išgyvenimas kiekvienam iš mūsų.

¹⁹⁸ Šie jauni žmonės, sėdintys čia; vyras ir žmona; ir kai kas ruošiasi būti vyru ir žmona. Čia sėdi pagyvenę vyrai, tai tarnautojai, buvę ilgai kelyje. Ir, Viešpatie, čia yra brolis Nevilas, aš, vis lipa kopėčiomis. Mūsų dienos jau suskaičiuotos. Mūsų žingsniai dedami atsargiau, nei mes dėdavome juos ankščiau. Mes žiūrime, kur mes dedame koją. Mes einame ne tokiu užtikrintu žingsniu, fizine prasme, kaip kažkada eidavome. Bet, Viešpatie, mes matome kaip vysta šis mirtingas gyvenimas, ir nė vienas mūsų žingsnis nėra užtikrintas, jeigu Tu nelaikai mus už rankos.

¹⁹⁹ Dabar, Dieve, paimk mus, ar Tu padarysi? Paimk mūsų širdis ir mūsų norus į Savo ranką, ir leisk šį vakarą mums tapti kaliniais, Žodžiui, Kristui. Te mes gyvensime pamaldų gyvenimą čia. Te šios moterys, šios jaunos moterys, šie jauni vyrai, vaikinai ir merginos, atiduoda savo gyvenimą, Viešpatie. Ir tegul jų siekiai tampa siekiu tarnauti Jėzui Kristui. Ir leisk mums tapti Jo Dieviškos malonės ir valios kaliniu. Suteik tai, Viešpatie.

²⁰⁰ Tai viskas, ką aš žinau daryti, Viešpatie. Šie keli padriki žodžiai, ir aš—aš tikiu, kad tu sujungsi juos kartu teisingai. Kadangi, čia yra karšta, ir žmonės nori klausytis, bet čia tikrai šilta. Ir daugelis turi vykti į namus, ir anksti keltis į darbą. Bet tegul šios sėklos tiesiog įkrenta į jų širdis - „kalinys“.

²⁰¹ Eikite namo ir sakykite savo žmonai, kaip jie. . .kai jie pasiroš atsiklaupyti ir melstis, šią popietę, šį vakarą, prie lovos, pažvelgs vienas į kitą, pasakys: „Brangioji, kaip dėl šito, šį vakarą? Ar iš tikrųjų mes tapome Kristaus ir Jo valios kaliniais, ar—ar mes veikiame pagal savo pačių valią?“

²⁰² Tegu jauni vyrai ir jaunos moterys, visur, ypač tie, kurie šį vakarą klausė šio pamokslo, užduoda sau tą patį klausimą: „Ar aš noriu tapti kaliniu, atsižadant savo paties gyvenimo?“

²⁰³ „Tas, kuris gelbsti savo gyvybę, praras ją, bet tas, kas praras savo gyvybę dėl Manęs - suras ją“. Tėve, mes žinome, kas yra: tapti Tavo kaliniu, prarasti savo pačių siekius ir savo pačių troškimus, kad surasti Tavo, tuomet mes turime Amžinąjį Gyvenimą. Suteik tai, Viešpatie.

²⁰⁴ Vienintelis dalykas, kurį aš žinau, tai atiduoti jį dabar į Tavo rankas. Ir tegul jis tampa vaisingu, ir atneša puikius—puikius įrankius šiai paskutinių dienų pjūčiai, vyrus ir moteris, vaikus ir merginas, atsidavusius pilnai Dievo valiai, ir tampančiais Jėzaus Kristaus kaliniais, Jo meilei, sukaustytus Dieviškos meilės Kristui pančiais. Mes prašome to Jo Vardu.

Aš viską atiduodu,

Atsistokime.

Aš viską atiduodu,

Viską Tau, mano . . . ? . . .

²⁰⁵ Tiesiog pasakykime tai vėl, su užmerktomis akimis ir iškeltomis rankomis.

Aš viską atiduodu,

Aš viską atiduodu,

Viską Tau, mano palaimintas Atpirkėjau,

Aš viską atiduodu.

²⁰⁶ Dabar, jei palenktume savo galvas, ir prieš sudainuojant išsiskirstymui giesmę „*Paimk Jėzaus Vardą Su Savimi*“, aš noriu paprašyti, kad—kad šis brolis čia . . . Aš pamiršau jo vardą. Sesuo, kuri liudijo apie regėjimą, apie ant jos nužengiančią tamsą, kuri buvo išgydyta. Ir atminkite, žvelgiant atgal, uždanga buvo dingusi. Jos tikėjimas tai padarė. Jūs išleisite mus maldoje, ar taip, broli? Ir paprašykite, kad Dievas palaimintu mus.

KALINYS LIT63-0717
(A Prisoner)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba trečiadienio vakarą, 1963 m., liepos 17 d., Branhamo Bažnyčioje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org